

395

32

abril/maig
1993

La MUNICIPAL

de Barcelona



Fent-se jove
al Besòs,
un estudi
que cal conèixer

Un nou concepte
d'atenció pública
a l'IMAS



Guerau Ruiz Pena:
l'Ajuntament,
la Justícia
i els ciutadans



El Mercat Nou,
un centre comercial
sense precedents

De què
es queixen
els ciutadans
a la Guàrdia
Urbana?



Barcelona,
tot un símbol



De la MUNICIPAL
a la Seguretat Social,
un pas positiu



Llibres,
contes i lectures



El mes d'abril fa tres anys que, mes rera mes, us presentem allò que entre tots planifiquem, programem, produïm i comuniquem en els serveis municipals.


Alguns voldrien que fóssim més de pensament o més assenyaladors d'allò que no funciona...

Hem intentat fer una revista des de la cultura de l'organització municipal en processos de canvi per millorar la qualitat dels serveis al ciutadà. Tenim totes les ganes de restar actius, oberts, possibilistes i aferrissats servidors de la informació de tota l'organització municipal per a tots els treballadors d'aquesta casa gran.

**COL·LECCIÓ
DEL MUSEU
ESTATAL RUS.
SANT PETERSBURG**

MALLEVIĆ

**MUSEU PICASSO
MONTCADA, 15-19
23 ABRIL
6 JUNY 1993**

 Fundación Juan March

 Ajuntament de Barcelona

President:

Guerau Ruiz Pena

Consell Assessor:

Francisco Longo, Ferran Mascarell,
Josep M. Figueras, Manuel de Forn,
Manuel Tuñí, Enric Casas,
Angela Vinent, Carme Turró,
Manuel Villalante, Manel Blasco.

Director:

Toni Puig

Coordinació:

Irene Pagès

Adjunta a Redacció:

Dolors Pinart

Edita:

Regidoria de Presidència
Ajuntament de Barcelona

**Autoedició, fotomecànica
i impressió:**

Impremta Municipal. Exp.9234289
Dipòsit legal: B. 14.742-1990

Disseny gràfic:

Ferran Cartes/Montse Plass

Maquetació:

Impremta Municipal. Beatriz González

Fotografia:

Jaume Soler. F. Ontañón.
Oficina Tècnica d'Imatge, fotògrafs:
Antonio Lajusticia, Rafael Escudé.

Col·laboren en aquest número:

Anna Abellà, Ramon Alberch,
Esteve Barandica, Lluís Boada,
M. Carme Farré, Antònia Hernández,
Francesc Infante, Remei Margarit,
Rosa M. Masalles, José Pérez Freijo,
Picanyol, Mariona Ribalta, Francesc
Rillo, Ramón Seró, Carme Valls,
Xavier Sisternas, Araceli Vilarrasa.

A la secció Debat Obert:

Gabina Aragón, Matilde Brotons,
Núria Burguillos, Núria Costa,
M. Victòria de Alós, Orensi Medina,
Àngels Nogué, M. Lluïsa Palacio,
Núria Pérez, Enriqueta Verge,
Núria Póstico, Ignasi Soler, Lina Ubero.

Adreça:

Plaça de Sant Jaume,
Regidoria de Presidència.
08002 - Barcelona
Tel. 402 70 00



Ganyotes	Sant Jordi va tornar a les Rambles per obrir la primavera!	4
Editorial	Quina professionalitat? Els continguts i l'organització són el repte de la futura professionalitat	5
Fets i projectes	Notícies seleccionades.	6
Des de la ciutat	Fent-se jove al Besòs, un estudi que cal conèixer. Una eina útil per al treball social.	8
Els quatre cantons	Un nou concepte d'atenció pública a l'IMAS. Els serveis sanitaris sempre volen millorar.	10
	Torna el Dia de la Terra, 1993. Un dia per preocupar-se i estimar quotidianament la Terra.	11
	El Dia Internacional de la Dona Treballadora a Barcelona. Algunes de les moltes coses que es van fer.	12
	Conèixer la ciutat a la Torre de Collserola. Un grup de cent mestres la va visitar tot just inaugurada.	13
Entrevista	Guerau Ruiz Pena: l'Ajuntament, la Justícia i els ciutadans. Judicis ràpids, consells arbitrals, nova Llei de Procediment... El Regidor de Presidència n'opina amb coneixement de causa.	14
Ajuntament endins	El Mercat Nou, un centre comercial sense precedents. Una nova generació de mercats acaba de néixer.	19
Dossier	Barcelona, tot un símbol. Tots els escuts de la ciutat a les dependències de l'Ajuntament de Barcelona.	D/249
Reportatge	De què es queixen els ciutadans a la Guàrdia Urbana? Una mostra de l'últim semestre.	23
Informació	De la MUNPAL a la Seguretat Social, un pas positiu. Els treballadors municipals hi sortirem guanyant.	26
Primavera	La cita. Un conte al Parc de l'Espanya Industrial.	28
Debat obert	Quin és l'últim llibre que has llegit? Sembla que llegim prou.	30
Amanida de notícies	Un arbre florit de noves.	34
Taula de joc	Qui juga?	38
Llibreria	Cinc llibres sobre la gestió pública, recomenats.	40
Agenda	Una pàgina amb informació municipal variada.	42

Sant Jordi
va tornar
a les Rambles
per obrir
la primavera

FRANCESC INFANTE



Quina professionalitat?

JAUME SOLER



Peter Drucker, un clàssic de la generació de John Kenneth Galbraith, Milton Friedman o Paul Samuelson, ha posat en circulació un nou llibre. Als seus vuitanta anys, el gurú de la gestió empresarial i de les organitzacions no lucratives, es planteja el futur del nostre món.

Entre les moltes afirmacions suggerents, polèmiques i arriscades —tractades des d'una impressionant base de dades—, afirma que en la futura/present societat «postcapitalista» el centre de gravetat no és cap dels elements que han estat importants en l'època que s'acaba amb l'esfondrament del mur de Berlín com a gran símbol. Ni el capital, ni la força de treball, ni les matèries primeres..., seran un factor clau.

El nou centre de gravetat girarà a l'entorn del *coneixement* que ha produït *la revolució de la gestió* i que s'estructura entorn de *les organitzacions*. Avui, creu Drucker, l'important és l'organització del coneixement o la seva gestió.

Actualment, doncs, el treball i el treballador ja no depenen de les eines de treball. Ara és el mateix treballador —amb els seus coneixements— l'eina de treball que s'emporta on vol quan decideix canviar de feina.

Del que no pot prescindir el treballador, però, és de l'organització. És a dir, de l'estructura on el seu coneixement, amb els coneixements dels altres, serà productiu. Una estructura en què ja no existeixen els qui manen, sinó els qui dirigeixen. Que són, també, treballadors.

Drucker, un economista clàssic —i no un visionari—, denomina *revolució de la gestió* a tota aquesta nova concepció del treball.

Els mitjans de comunicació n'han parlat aquests últims dies. I caldrà parlar-ne, llegir el llibre i reflexionar-ho.

Quan el nostre municipi es demana professionalitat/productivitat en la feina i es potencien mètodes per a la millora continuada de la gestió, *coneixement* i *gestió* no són dues paraules buides: són dues eines interrelacionades per produir uns serveis d'alta qualitat per a l'òptim funcionament de la ciutat i qualitat de vida activa per als ciutadans.

Caldrà que tornem a Aristòtil que demana per al treball saviesa, prudència, justícia, valor, generositat, magnanimitat... I que hi tornem des de Peter Drucker: amb *coneixement*. Això és practicant en el treball públic tot això, però amb *coneixement* profund i dinàmic d'allò en què cadascú és professional. I, encara, practicar-ho des de *la gestió*: des del model organitzatiu de qualitat de serveis per al ciutadà i la ciutat que el municipi de Barcelona es proposa com a objectiu cada dia i per a cada treballador. ■

MIRÓ 9|30



JAUME SOLER

Dóna'n una mica

De fet, aquell dia era Dimecres de Cendra, però tot i que als de Cultura els agrada seguir les tradicions, va resultar una pura coincidència. Potser tenia més a veure amb la darrera pel·lícula de Coppola —ja sabeu que a la Virreina han d'estar al corrent de totes aquestes novetats—, però tampoc.

L'origen de la iniciativa és molt més senzill que tot això. Un matí, mentre esmorzaven, algú va proposar: per què no donem sang? I per què no?

Només es tracta d'organització i aconseguir que més de vint persones estiguin d'acord per donar-ne. Una cop fet això es despenja el telèfon, es marca el 450 19 69, es demana per la Carme i, ja està!, ja ens hem posat en contacte amb el Programa de Donació i Transfusió Sanguínia. Així de fàcil!

El dia fixat i a l'hora convidada tot estava a punt: metges, metgesses, infermeres i infermers amb bates blanques immaculades, tot l'instrumental necessari i un bon esmorzar.

Penseu que si de cada mil persones, trenta-cinc donessin una mica de l'excedent de sang que tots tenim, Catalunya assoliria el nivell d'autoabastiment.

La transfusió de sang és part imprescindible de l'assistència sanitària actual. La creació de les unitats de medicina intensiva, les necessitats d'alguns malalts, abans irrecuperables, els trasplantaments d'òrgans i també l'augment d'accidents han provocat una demanda de sang creixent.

La sang no es pot fabricar, l'única solució és la donació voluntària i altruista. Dóna'n una mica.

Miró ceramista

El Museu de Ceràmica ofereix, en una exposició a l'Espai 4 del Palau de la Virreina i amb motiu de l'Any Miró, la primera exposició de ceràmica de l'artista. La mostra consta de vuitanta-sis peces, vint de les quals pertanyen al museu donades pel mateix Miró l'any 1981. L'exposició també inclou grans fotografies murals de l'artista realitzades per Francesc Català-Roca.

No es pot comprendre ni l'obra ni la personalitat de Miró sense fer referència a la seva escultura i, especialment, a la seva ceràmica, art que, segons confessió de Miró, l'havia fet més feliç. En la ceràmica subratlla el seu «homocentrisme» amb una força torturada, tendra i humorística.

El material utilitzat, el refractari —l'element més semblant a la terra—, enllaça l'obra amb el paisatge. En acabar una fornada, Miró i Llorenç Artigas, el seu mestre i col·laborador, fotografaven les peces en ple camp, en el seu «entorn natural». De forma paral·lela, en la seva obra de gerros i escultures, Miró va realitzar murals que decoren edificis d'arreu del món.

La ceràmica, doncs, va ser una constant en la vida de Joan Miró, des del 1944 fins a la seva mort. «Miró ceramista» pretén donar a conèixer aquest testimoni.

Nova llei de Procediment Administratiu

Arran de l'entrada en vigor, el dia 27 de febrer, de la llei 30/1992 de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, el darrer 3 de març el Centre de Selecció i Formació de Personal va organitzar una sessió informativa a càrrec d'Albert Solé, del Gabinet Jurídic Central.

Es va abordar la modificació de la llei anterior de Procediment Administratiu des d'una perspectiva general, tenint en compte que s'està estudiant la seva interpretació i aplicació dins l'Ajuntament.

La intervenció d'Albert Solé es va estructurar en tres eixos: l'organització del Règim Jurídic, el Procediment Administratiu i la responsabilitat, que van ser comentats i debatuts pels assistents al llarg de les quatre hores que va durar l'acte.

Aquesta primera sessió general, dirigida a tots els juristes de l'Ajuntament, serà completada per sessions específiques que aprofundiran aspectes més concrets. La primera d'aquestes sessions abordarà els temes d'urbanisme.

D'altra banda, la Regidoria de Presidència emetrà les instruccions sobre la interpretació i l'aplicació de la Llei en l'àmbit de l'Ajuntament de Barcelona.



Festa de la Primavera

El 19 de març, Parcs i Jardins va celebrar com cada any l'arribada de la primavera. Per aquest motiu va realitzar tres actuacions diferenciades que van configurar aquesta setena edició de la Festa de la Primavera: una plantada als patis de les escoles, una plantada d'ametllers als casals i plantada als parcs.

La plantada d'un ametller als patis de les escoles va ser la novetat d'aquesta edició. Es va escollir aquest fruïter perquè és un arbre que denota clarament el cicle vegetatiu anual. Parcs i Jardins va subministrar l'ametller juntament amb un sac de terra adobada, un tutor de fusta i la lligadura corresponent.

La segona acció va consistir en una plantada d'ametllers als Casals d'Avis. Parcs i Jardins també vol celebrar, així, l'Any Internacional de la Gent Gran.

Per últim es va fer una plantada als parcs municipals. Com cada any, la Festa de la Primavera responia a uns objectius concrets per tal de sensibilitzar els nens i les nenes en l'estima i el respecte a la natura. L'intent d'apropar els parcs als infants va fer que aquest any se'ls portés als parcs propers a les seves escoles. A cada Districte, el parc de construcció més recent va ser l'objectiu de la plantada.

Curs per a comandaments de Serveis Personals

Els Comandaments Intermedis de Gestió i Producció en Serveis Personal —una denominació un pèl pomposa i llarga, però clarificadora de funcions— són treballadors i treballadores municipals que fan que allò que es planifica i que es programa es produeixi amb qualitat: asseguruen uns serveis comunicatius des dels ciutadans i per a la ciutadania.

Formació de Personal, a través d'IMAE, ha posat en marxa, de gener a juliol, un parell de cursos per a la seva formació, amb l'assessorament i el suport d'Esade.

A l'Ajuntament hi ha prop de dos-cents comandaments de Serveis Personals als Àmbits de Descentralització, Educació i Cultura, Benestar Social i als Districtes.

El curs parteix de la seva professionalitat social, cultural, educadora o en temes de salut. I posa l'accent en la gestió i la producció concreta dels serveis, a través d'una visió general de temes tècnics, de la presentació de marcs de producció i de gestió i de la manera com vol treballar, en serveis, l'Ajuntament.

L'intercanvi d'opinions i l'apropament de punts de mira entre el variat nombre de participants en el curs que treballen en Districtes i Àrees és un dels elements clau que crea un clima d'aprenentatge actiu cada quinze dies.



L'útil Manual de Civisme

El manual, del que hem parlat repetidament a les pàgines de La MUNICIPAL, ja ha estat editat i repartit a la ciutat.

Ha estat un manual que ha creat polèmica, com era d'esperar. Perquè en qüestions de valors i costums, que constitueixen la base de la convivència de la ciutat —que fan possible la ciutat, en definitiva—, és necessària l'opinió diversa.

Al manual, si us el llegiu amb calma, hi trobareu la visió d'una Barcelona equilibrada: no hi predomina la Barcelona dura o difícil, ni la Barcelona tradicionalíssima. S'hi nota que l'ha preparat un equip de gent que estima la ciutat. I es proposen, amb l'eina del manual, que els ciutadans se l'estimin cada dia més.

Però que s'estim la ciutat en la pràctica quotidiana de les accions petites i continuades. Per això —i això ha creat polèmica— se'n llisten les que semblen més importants i que tots hem d'intentar practicar.

Com a manual, tingueu-lo sempre en la mà de la pràctica.



Fent-se jove al Besòs, un estudi que cal conèixer

Els equips de serveis sempre construeixen la proposta de servei a partir dels desitjos, les necessitats i els problemes dels ciutadans per donar-los resposta satisfactòria.

Però, de tant en tant, cal afirmar quines són les necessitats dels ciutadans amb l'estudi, més enllà de la percepció personal directa.

Com són els joves del barri del Besòs de 14 a 16 anys és un estudi suggeridor i engrescador per al treball.



«Fent-se jove» és el darrer títol d'un treball que el Districte de Sant Martí va encarregar a l'Institut de Perspectiva Antropològica de Barcelona a fi d'estudiar la població de joves de 14 a 16 anys del Besòs.

A principis dels noranta, els professionals de Serveis Personals del territori del Besòs ens vam plantejar la necessitat de tenir un coneixement més acurat i precís de la realitat juvenil de la zona on treballàvem. En la posada en marxa d'iniciatives i projectes destinats a millorar la qualitat de vida de la població, i en concret aquesta franja d'edat, era indispensable disposar d'una eina seriosa i rigorosa d'anàlisi de la població de joves de 14 a 16 anys dels barris del Besòs.

En definitiva, necessitàvem dotar-nos d'uns elements tècnics, objectius, d'uns arguments teòrics que fossin la base de les nostres actuacions futures. I va ser així com es va plantejar aprofundir el nostre coneixement de la realitat d'aquests joves en el seu ambient, dins el seu entorn més immediat i en tots aquells aspectes que els configuren. Es volia conèixer aspectes de la seva vida acadèmica, laboral, familiar, social, de relació...

Un estudi sobre els joves

Vam encarregar un estudi antropològic per analitzar la situació real dels joves de 14 a 16 anys que viuen als barris del Besòs. Les variables eren:

1- Situació sòcio-cultural —origen ètnic i codis lingüístics, problemes d'adaptació dels immigrants, hàbits i estils de vida i altres—.

2- Expectatives laborals —possibilitats i ajuts entre el desig i la realitat—.

3- Problemàtica familiar —nombre i tipus d'habitants per domicili, espai vital dels adolescents, conflictes familiars i, en general, tot el que implica l'entorn familiar i la seva influència en el desenvolupament i socialització dels joves—.

4- Situació acadèmica —nivell escolar assolit, formació real, aprofitament dels coneixements escolars—.

5- Riscos de marginalitat en els anys futurs immediats.

Aquest col·lectiu de joves del Besòs era d'aproximadament 1.700 i la mostra que es va utilitzar per a realitzar l'estudi va ser de 170 joves —un 10% del total de la població objecte de l'estudi— als quals se'ls va entrevistar en profunditat, a més d'observar-los directament en casals de joves, centres escolars i domicilis familiars.

Una vegada enllestit l'estudi, que es va desenvolupar des del setembre del 1990 fins al juny del 1991, vam tenir a les mans la constatació de coses que ja sabíem —conseqüentment, la següent de per on s'havia de començar o continuar l'actuació— i alguna reflexió nova per incorporar. Mentrestant, es va produir l'aprovació de la LOGSE, que feia extensiu l'ensenyament bàsic i obligatori fins als 16 anys.

“Als joves entrevistats els agrada anar a berenar a les cadenes d'hamburgueseries tipus McDonald's o altres del centre de la ciutat.”

Aquest fet, que provocava un seguit de desajustaments entre la realitat immediata i les planificacions aprovades, va fer que, fins i tot, canviéssim el títol amb què es va batejar inicialment l'estudi. El vam anomenar «Fent-se jove» en lloc de «I, en acabar 8è, què?»

Algunes conclusions

Voldríem destacar les conclusions més significatives de l'estudi. Vam concloure que les relacions familiars i els estudis són pràcticament els aspectes més conflictius de la vida dels joves del Besòs. La majoria de joves depenen econòmicament dels pares. Els agrada el cosum indiscriminat d'activitats d'oci, roba, modes i serveis d'acord amb uns patrons culturals establerts i molt influïts per la televisió.

Aquesta tendència es posa de manifest, per exemple, en la gran afeció dels joves entrevistats per anar a berenar a les cadenes d'hamburgueseries tipus McDonald's o altres del centre de la ciutat.

Són una petita minoria els joves que prefereixen quedar-se a prendre algun refresc o a berenar als bars del barri. Les causes d'aquesta preferència per sortir del barri, segons les dades de l'estudi, són que «al barri tothom els coneix» i que «no es pot fer res normal sense ho sàpiquen els pares.»

Les relacions socials que s'observen són desorganitzades i conflictives des de diversos aspectes. Les relacions socials fora de la família estan constituïdes pels amics, ja que en pocs casos es pot parlar de relacions amb companys laborals. Aquestes relacions amb els amics constitueixen la xarxa social que els joves viuen més beneficiosament i s'agrupa en dos grans blocs:

a) amb les persones que viuen al propi barri sol tenir dos aspectes: una forta solidaritat pel fet de viure en un barri amb fama de conflictiu i una agressivitat extrema dirigida a les persones que porten problemes i malestar al barri.

b) si la relació és amb persones de fora, sovint se senten avergonyits o bé amaguen la seva identitat veïnal.

Tots els joves saben el desprestigi que té el seu barri —han après a utilitzar-lo en benefici propi—, però els més integrats tenen tendència a canalitzar l'agressivitat que senten pel fet de saber-se malvistos cap als individus més marginals que hi viuen, els gitans i els veïns de Sant Adrià.

Les activitats d'oci es manifesten especialment desestructurades perquè la majoria dels entrevistats tenen entre 5 i 6 hores desocupades al dia. Els grups juvenils de carrer, tot i que informalment organitzats, són autèntics grups d'iguals que tenen una gran importància en el procés de socialització dels joves i més donada la problemàtica que comporta la manca de models o referents sòlids entre la població adulta del barri.

La vivència que tenen respecte al barri marca intensament la seva identitat, les seves relacions i la seva conducta i expectatives. Malgrat que coneixen la percepció negativa que la resta de la ciutat té del seu barri, la majoria de joves no la percep com a tal, tot i que en les seves relacions amb gent de fora oculten la seva procedència.

Els estudis constitueixen un dels problemes bàsics d'aquest sector de població ja que es detecta un índex baix de rendiment escolar. Són molt pocs els qui arriben a fer estudis universitaris.

Aquest fet està fortament relacionat amb una manca d'identitat i de referents socials vàlids.

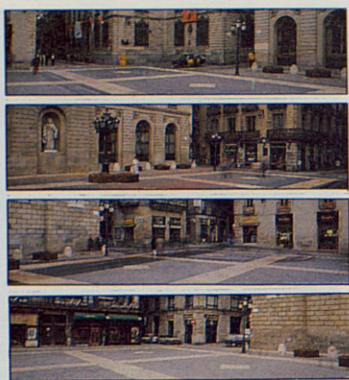
Tot plegat va anar perfilant la voluntat de fer-ne una difusió més àmplia que no la que s'havia plantejat de bon principi. A partir d'això vam dissenyar, juntament amb IMAE, la realització d'una jornada de treball que servís de plataforma per difondre els continguts de l'estudi i per crear un espai de reflexió entorn de la situació dels joves.

Aquesta jornada es durà a terme la primera quinzena de juny i comptarà amb l'assistència d'experts.

A més de l'opinió d'aquests experts, hi haurà ponents que ajudaran a conduir el diàleg i ens sembla del tot imprescindible fer menció de la necessitat de participació de les entitats més representatives del barri i del Districte, amb la doble intenció de donar-los a conèixer el treball i que estudiïn la seva possible incorporació en la realitat en què estan immerses i, alhora, potenciar la seva participació activa.

Creiem que la proposta pot ser engrescadora i les possibilitats que pot generar són, com a mínim, estimulants. La jornada s'ha plantejat com a espai obert de trobada i intercanvi de coneixements i experiències, posant l'èmfasi en la participació com a element fonamental en l'enriquiment professional dels tècnics.

Anna Abellà
Districte de Sant Martí



Un nou concepte d'atenció pública a l'IMAS

"Cada vegada adquireixen més importància els aspectes de millora de l'atenció global en el tracte, el sistema d'acolliment i el fet de rebre una bona informació."

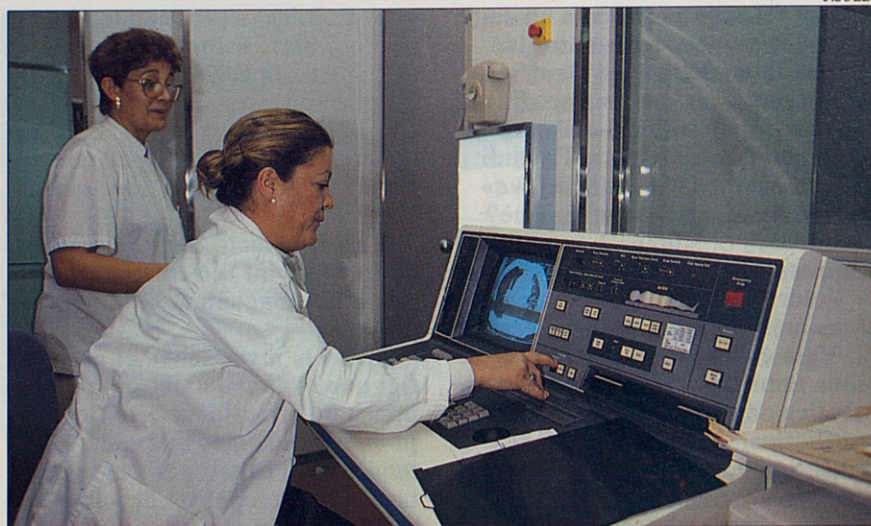
La percepció de la qualitat dels serveis hospitalaris es basa en la interacció de molts factors. No només cal curar bé, això sol no és suficient, sinó que cada vegada adquireixen més importància, des del punt de vista del pacient/usuari/client, els aspectes de millora de l'atenció global en el tracte, el sistema d'acolliment i el fet de rebre una bona informació. Tots aquests factors s'han de vehicular a través d'una comunicació òptima que passa pel reforç de l'educació sanitària de la població atesa.

L'Institut Municipal d'Assistència Sanitària —IMAS—, des de fa més d'una dècada, té com a objectiu prioritari oferir uns serveis de la màxima qualitat. En aquesta línia, ha estat fonamental avaluar l'opinió dels usuaris i explorar les necessitats de l'entorn canviant per adequar l'oferta hospitalària a les noves malalties i als processos socio-culturals que han determinat variacions importants en les relacions sanitàries.

L'any 1993, els projectes més importants d'adequació i de flexibilització es produeixen en tres centres de l'IMAS. El servei de rehabilitació de Centre Perecamps s'incorpora a l'Hospital de l'Esperança que, juntament amb el servei de Cirurgia Ortopèdica i Traumatologia i el servei de Reumatologia d'aquest hospital, constituïren la primera Unitat de l'Aparell Locomotor del país, tant en quantitat de llits com en qualitat científica.

D'altra banda, els serveis de l'àrea mèdica de l'Hospital de l'Esperança s'unifiquen amb els serveis que ja existeixen a l'Hospital del Mar.

D'aquesta manera, l'oferta dels centres de l'IMAS es contempla i es potencia en cadascun dels hospitals.



J.SOLER



J.SOLER

A partir del segon semestre d'aquest any, els models seran molt més sòlids i esperem poder-vos oferir una explicació amb més detall i presentar-vos els nostres «nous» hospitals que són els vostres.

Francesc Rillo
Hospital de l'Esperança

Torna el dia de la Terra, 1993

Ara ja fa quatre anys, en començar a celebrar a Barcelona el Dia de la Terra, dèiem que el sentit de la diada era l'afirmació d'una voluntat irrenunciable, arrelada en el somni que ha sostingut la humanitat des que ha estat capaç de fer història: el desig paradisiàc de poder viure algun dia en una Terra que fos un jardí humanitzat.

Desfèiem així les crítiques empobridores segons les quals només volíem dedicar un dia a l'any a pensar i acurar els problemes mediambientals que afecten el Planeta i, particularment, la nostra ciutat. Sortosament, en aquest període breu s'han encongit les malfiances, la preocupació mediambiental ha deixat de ser minoritària i els ciutadans la comparteixen de manera creixent.

L'expressió històricament més remarcable d'aquesta preocupació es va produir a Rio de Janeiro, el juny de l'any passat, amb la celebració de la Conferència de les Nacions Unides sobre Medi Ambient. I a l'ombra estimulante d'aquesta Conferència celebrem aquest Dia de la Terra 1993.

A més d'anunciar l'inici d'un temps que ha de fer compatible el desenvolupament i la preservació de la natura, a Rio es van signar tractats internacionals que han de permetre traduir en fets els grans principis. Aquest any, però, també ha estat el de les guerres de Somàlia, la desfeta de Iugoslàvia, l'any dels forts brots de racisme i xenofòbia ben a prop de casa nostra, l'any en què la més moderna i horrible plaga, la sida, ataca i provoca reaccions discriminatòries contra col·lectius fragilitzats. Aquest any, doncs, ens ha semblat que, entre tots els tractats acordats en aquell magne esdeveniment, el dedicat a la preservació de la diversitat de les espè-



cies, ultra el seu altíssim valor ecològic, esdevenia la millor metàfora d'allò que requereix la situació del món creada pels homes.

La diversitat és garantia d'estabilitat per als ecosistemes, però requereix molta energia preservar-la. En la mesura que es puguin aplicar les lleis dels ecosistemes a la humanitat, la reducció previsible d'energia concentrada —carbó, petroli...— de què hem gaudit de la revolució industrial ençà, representa una amenaça per

“La diversitat és garantia d'estabilitat per als ecosistemes, però requereix molta energia preservar-la.”

als valors culturals i humanitaris del respecte de la diferència, de la democràcia i de la pau. Per preservar-los caldrà una aportació creixent de les nostres millors energies i sentiments. Que la participació en els actes del Dia de la Terra esdevingui una prova esclatant de les nostres intencions.

Lluís Boada
Àmbit d'Urbanisme i Medi
Ambient

El Dia Internacional de la Dona Treballadora a Barcelona

"A tots els Districtes s'han fet actes que, impulsats per la Consellera per a la Igualtat, han permès a les dones de cada barri celebrar segons els seus interessos i preferències aquest dia."

El Premi 8 de març-M. Aurèlia Capmany d'aquest any s'ha atorgat al projecte presentat per Isabel Segura titulat «Guia de Dones de Barcelona». El seu objectiu és posar al descobert la vida col·lectiva de les dones i les aportacions que, dones amb nom i cognom, han fet a la ciutat en diversos àmbits. La Guia s'estructurarà en uns recorreguts pels barris de ciutat que posaran de manifest els espais públics que han estat o que estan ocupats majoritàriament per dones i descriurà les activitats que s'hi feien. Però no tractarà només d'espais públics, ja que la Guia també pretén veure quina ha estat l'evolució de l'espai privat i com ha pogut configurar una relació determinada entre les persones.

Aquests recorreguts també volen indicar en quins llocs de la ciutat han viscut i han treballat les dones que al llarg de la història han fet aportacions a la ciutat.

El Jurat del Premi va considerar que el projecte d'Isabel Segura permetria, a més d'afavorir la presència de les dones a la ciutat, fins ara oculta, oferir una imatge de la ciutat diferent de l'habitual.

A aquest acte central, i ja representatiu de la celebració que l'Ajuntament fa del dia 8 de març, aquest any cal afegir-ne un altre que té una significació molt especial: la inauguració del Centre d'Informació i Recursos per les Dones.

Després de l'incendi del Centre de Documentació de la Dona de la Sedeta, l'estiu del 91, els responsables polítics de l'Ajuntament van manifestar la seva voluntat de tornar-lo a posar en marxa. El nou centre, el CIRD, va ser inaugurat a la seva nova seu, la Casa Elizalde, el 9 de maig del 93 en presència de l'Alcalde.

Amb l'objectiu de dinamitzar les iniciatives de les dones de Barcelona i promoure l'associacionisme femení, el CIRD ofereix informació, assessorament i recursos als grups de la ciutat.

Però això no ha estat tot el que s'ha promogut des de l'Ajuntament aquest 8 de març. A tots els Districtes s'han fet actes que, impulsats per la Consellera per a la Igualtat, han permès a les dones de cada barri celebrar segons els seus interessos i preferències aquest dia. L'acte que ha tingut més ressó ha estat la creació del Consell de Dones de Sant Martí, format per representants de totes les associacions de dones del barri i que té com a objectiu la seva participació i la promoció de les seves activitats. La seva gestació ha estat fruit d'una col·laboració intensa entre els responsables tècnics del Districte, de la Consellera per a la Igualtat i el moviment associatiu i ha d'actuar com a element detonador perquè els altres districtes de la ciutat puguin crear el seu propi Consell i, més endavant, el Consell de Dones de Barcelona com a eina de participació de totes les entitats de dones de la ciutat en l'actuació de l'Ajuntament.

La manifestació ciutadana, que com cada any organitza la Coordinadora Feminista, va comptar aquest any amb la col·laboració de l'Ajuntament, que va posar a la seva disposició la plaça de Sant Jaume, on un trio de corda format per dones de l'Orquestra Ciutat de Barcelona va interpretar l'*Adaggio* d'Albinoni en record de totes les dones afectades per la guerra a Bòsnia. Per a totes les persones que hi van assistir va ser una cloenda molt emotiva.

Mariona Ribalta
Pla Municipal per a les Dones



J.SOLER



"La millora de la convivència urbana, el respecte i la protecció dels drets individuals, grans i petits, que es relacionen amb ella, exigeixen un enfortiment de l'autoritat dels poders locals."

Conèixer la ciutat a la Torre de Collserola

"El passat 16 de març la pujada de cent mestres a la Torre Collserola va iniciar aquestes activitats."

F. ONTAÑÓN



D'un temps ençà passejar per la ciutat per conèixer els seus espais nous ha esdevingut un costum per a molts dels ciutadans més inquiets i tafaners.

Aquesta ciutat nova que se'ns ofereix, haurà de ser entesa i estimada també pels ciutadans més joves, per seguir projectant-se cap al futur amb l'empenta, l'orgull i la voluntat de constituir un punt de referència en la construcció d'una nova convivència.

En això l'escola hi té un paper: saber mostrar, des dels nous espais, la nova ciutat. I fer-ho de forma escolar, és a dir, fomentant la comprensió dels fèndems, la valoració crítica dels fets i l'aprenentatge de la participació per a l'exercici de la ciutadania.

Per facilitar aquest procés el Programa de Coneixement de la Ciutat de la Direcció de Serveis Pedagògics ha iniciat un seguit de Jornades de Treball dirigides a mestres, professors i monitors, amb l'objectiu d'aportar coneixements i recursos didàctics per a la preparació de sortides escolars que ajudin els alumnes a copsar i entendre la nova ciutat.

«Barcelona a l'escola: nous espais» és un conjunt de sortides per a mestres recolzades en tres elements: una conferència o visita guiada per un expert, una presentació de propostes concretes d'ús didàctic del lloc per a diferents edats i una carpeta de materials que reculli i amplii aquestes propostes.

El passat 16 de març la pujada de cent mestres a la Torre Collserola va iniciar aquestes activitats.

L'alcalde Aiguadé en el seu *Elogi a Barcelona*, volent explicar la ciutat als petits barcelonins, els deia: «Davant de Barcelona s'estén aquest camí blau...

Darrere, les muntanyes l'envolten, tendres de verdor. Per a

aquell que les esguarda, més que un mur que limita la visió, semblen, al contrari, torre de la qual estant es pot atalaiar Catalunya.»

Al cap de 60 anys, aquests cent mestres s'han proposat fer realitat el somni d'aquell alcalde que volia una torre des d'on mostrar Barcelona i tot Catalunya als infants.

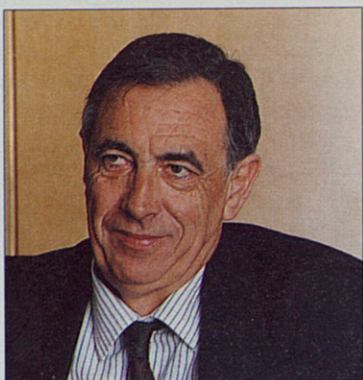
La presentació d'un estudi sobre els mapes mentals d'alumnes de diferents edats ens va donar peu a realitzar un seguit de propostes de treball didàctic per realitzar des del Mirador.

Des d'allà dalt, Oriol Bohigas, arquitecte, urbanista, regidor i, sobretot, gran coneixedor de la ciutat va anar dibuixant la història de l'estructura urbana de Barcelona: des dels primers pobladors a les línies mestres que han dibuixat la ciutat olímpica.

L'èxit d'aquesta convocatòria ens anima per preparar-ne d'altres: el nou litoral, l'anella olímpica, els nous circuits d'art contemporani al carrer... Ens queden molts espais nous des d'on aprendre i ensenyar a conèixer la ciutat.

Araceli Vilarrasa
Antonia Hernández
Esteve Barandica
Direcció de Serveis
Pedagògics





Guerau Ruiz Pena: l'Ajuntament, la Justícia i els ciutadans

Incorporat a l'Ajuntament l'any 1979 com a Coordinador de Règim Interior, és Regidor des del 1983. Ha exercit diverses responsabilitats que van des de la reforma administrativa dels primers 80, impulsada per l'actual Alcalde, fins a la modernització dels Serveis de Protecció Ciutadana.

Actualment, des de la direcció de l'Àmbit d'Alcaldia-Presidència, té al seu càrrec, entre altres responsabilitats, l'impuls d'un conjunt de polítiques del Programa d'Actuació Municipal que fan referència a les relacions entre l'Administració municipal i els ciutadans, i entre l'Ajuntament i altres institucions, molt especialment els òrgans de l'Administració de Justícia.

Són temes que estan d'actualitat, com ho demostra l'espai que els mitjans han dedicat últimament als "judicis ràpids". És per això que li hem demanat fer un repàs del que l'Ajuntament fa en aquest camp. Aquestes són les seves respostes.

La seva Regidoria és responsable de l'execució del bloc del Programa Municipal d'Actuació que porta el títol de «garanties dels ciutadans». Quin és l'enfocament d'aquesta part del programa?

Aquest programa té una sèrie de punts, o mesures concretes, que, en el fons, el que busquen és trobar un punt d'equilibri entre dos blocs de polítiques: d'una banda, les que es refereixen al desenvolupament de la participació ciutadana —que ja havíem endegat en el procés de descentralització i participació—, però considerada ara, no des del punt de vista col·lectiu, associatiu, sinó a títol individual, centrada en els mecanismes de defensa dels drets i interessos individuals dels ciutadans; i, per altre costat, un conjunt de polítiques que es proposen trobar fórmules que donin suficient autoritat al govern de la ciutat per desenvolupar la política dels seus programes i, alhora, donar el servei que demanen els ciutadans.

És que existeix, doncs, un dèficit d'autoritat en aquests moments?

En general, a les ciutats hi ha un conjunt de dèficits que es poden descriure com un cert buit d'autoritat, en el nivell més proper als ciutadans. La societat actual, i molt especialment les societats urbanes, estan mancades de referents d'autoritat en els nivells més relacionats amb la vida quotidiana, amb l'ús de la ciutat, del carrer. Els punts de referència, quan existeixen, es troben massa lluny, a les institucions de l'Estat. Al nostre entendre, la millora de la convivència urbana, el respecte i la protecció dels drets individuals, grans i petits, que es relacionen amb ella, exigeixen un

enfortiment de l'autoritat dels poders locals, molt especialment a les grans ciutats.

Això vol dir que, en definitiva, els Ajuntaments necessiten més competències de les que tenen a l'actualitat?

Sí, sens dubte. I aquesta ampliació de competències cal que es produeixi en un sentit integral: entenent això com el fet que es necessita habilitació legal, autoritat per portar-les a terme, capacitat per fer ordenances i reglaments que tipifiquin i sancionin les infraccions que es produeixen, capacitat d'inspecció i enfortiment de la capacitat d'executar les sancions.

D'alguna manera, aquest programa sembla que suposa, no només competències municipals pròpiament, sinó també que l'Ajuntament tingui un cert rol nou de mitjancer entre diverses institucions públiques i els ciutadans...

Sí, d'alguna manera. Però, al mateix temps, hem de plantejar-nos el punt de sortida, com deia al començament, d'una participació del ciutadà des del punt de vista individual, com a persona, fora de l'Administració. Això suposa donar al ciutadà uns mecanismes per defensar els seus drets i atendre adequadament les seves sol·licituds. És a dir, el Programa té diferents nivells on se situen la millora de l'atenció a les reclamacions i queixes dels ciutadans, la creació de mecanismes de resposta ràpids als seus suggeriments, el reconeixement real i pràctic del dret que tenen els ciutadans a obtenir una resposta concreta a les seves peticions, a no suportar la càrrega o el perjudici de la inacció o el retard de l'Administració.

“La millora de la convivència urbana, el respecte i la protecció dels drets individuals, grans i petits, que es relacionen amb ella, exigeixen un enfortiment de l'autoritat dels poders locals.”

“Plantegem la creació d'òrgans externs a l'Ajuntament que resolguin els conflictes que el ciutadà té amb l'administració municipal.”



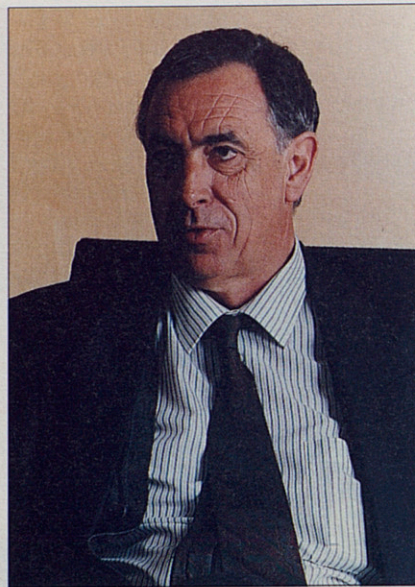
"La Junta Arbitral de Consum significa un punt d'encontre perquè aquests usuaris puguin trobar una solució sense haver de recórrer als tribunals."

En aquest sentit, quina valoració fa de la nova Llei de Règim Jurídic i de Procediment Administratiu?

En faig una valoració bona. En aquesta línia, nosaltres havíem proposat a través de la Federació Espanyola de Municipis, i en diverses ocasions, en què ens hem dirigit al Ministeri d'Administracions Públiques, la necessitat de plantejar el silenci positiu com una arma que donaria lloc a la revitalització de l'Administració, a més d'una defensa dels drets dels ciutadans. És a dir, si aquesta última qüestió és important, també significa una certa reforma indirecta del funcionament dels serveis, una millora d'aquests serveis, perquè l'Administració haurà d'agilitar la seva capacitat de resposta davant d'una pregunta o d'una decisió que li demani el ciutadà.

Tornant al Programa d'Actuació, una de les seves línies és l'enfortiment de la col·laboració amb les administracions de justícia. En què consisteix l'actuació municipal en aquest camp? Com es concreta la col·laboració?

Aquesta col·laboració té un aspecte previ que seria intentar un cert buidatge de les demandes actuals que té l'administració de justícia i crear òrgans on es puguin dilucidar les distintes qüestions que els ciutadans plantegen, i que siguin un encontre de solució del conflicte que pot tenir el ciutadà amb l'administració. D'aquesta manera, plantegem la creació d'òrgans externs a l'Ajuntament que resolguin aquests conflictes que el ciutadà té amb l'administració municipal. Ara com ara tenim en funcionament el Consell Municipal Tributari i tractem de crear-ne de nous com



el de Disciplina Vial i d'altres que vagin agafant tot el ventall de matèries de l'administració. A llarg termini, aquests òrgans haurien de substituir els actuals serveis de recursos de l'Ajuntament. Si aquests òrgans adquireixen prestigi per la seva manera de solucionar els temes i tenen independència de l'Ajuntament, la solució que proposin als problemes tindrà credibilitat i evitarà la presentació de reclamacions —que són llargues en el temps— davant de l'administració de justícia.

D'altra banda, i en el mateix sentit, molt aviat es posarà en funcionament la Junta Arbitral de Consum de la ciutat de Barcelona, que abastarà tot tipus de conflictes d'usuaris i consumidors respecte de les empreses de serveis i comerciants. La Junta significa un punt d'encontre perquè aquests usuaris puguin trobar una solució sense haver de recórrer als tribunals. I aquesta solució que proposi la Junta Arbitral pot evitar problemes o peticions noves a l'administració de justícia.

A més d'aquest estalvi de feina als tribunals, aquest tipus d'òrgans crearan una nova demanda de defensa d'interessos del ciutadà que, ara com ara, no té aquest punt de referència, aquest punt de trobada, aquest lloc on anar a buscar la solució dels seus problemes.

Pel que fa a la millora de l'administració de justícia en si mateixa, l'Ajuntament també sembla que ha generat diverses iniciatives.

Sí. Fa molt de temps que tenim relació amb el Ministeri de Justícia, amb la Conselleria de Justícia, amb el Tribunal Superior de Justícia i l'Audiència Provincial i també amb el Jutge-Degà de la ciutat.

Aquí hi ha dos aspectes: d'una banda la justícia ordinària, que potser és la que en aquest sentit té menys interès, perquè ja existeix. És qüestió d'agilitar aquesta justícia perquè doni resposta a la demanda ciutadana. Perquè si no dóna aquesta resposta amb rapidesa i eficàcia, la convivència social es fa difícil. D'altra banda, el que ens sembla més interessant és trobar nous mecanismes de solució dels conflictes que es produeixen al carrer, o que tenen a veure amb la convivència social dels veïns, i que avui no tenen un espai on trobar la resposta adequada. Per això nosaltres proposem la creació de la justícia municipal, que no és res més que introduir a les grans ciutats —també es podria traslladar a les ciutats mitjanes i, fins i tot, a les petites— la justícia de pau que funciona en aquells llocs on no hi ha Jutjat de Primera Instància o Instrucció, és a dir, que no són cap de partit judicial. Aquesta nova justícia que proposem tractaria temes civils en quanties que

“Es tracta d’apropar, com més millor, la justícia als ciutadans. Que el Jutge i el Fiscal coneguin directament les realitats socials i criminològiques dels diferents àmbits territorials de la ciutat.”

“Amb els judicis ràpids, s’ha demostrat que efectivament s’ha guanyat en eficàcia i, per tant, que és un bon camí quant a millorar les formes d’actuació de l’administració de justícia.”

avui no tenen cabuda en el sistema ordinari de justícia perquè és costós i lent i, al mateix temps, hi tindrien cabuda qüestions d’ordre penal a nivell de falta. Aquells temes que, voluntàriament, s’hi volguessin sotmetre per equitat, també hi podrien trobar solució. Una solució imperativa dels conflictes plantejats, que avui sovint costa molt de trobar.

I pel que fa a l’anomenada «justícia descentralitzada o de districte»?

Es tracta d’apropar, com més millor, la justícia als ciutadans. Que el Jutge i el Fiscal coneguin directament les realitats socials i criminològiques dels diferents àmbits territorials de la ciutat. Que la Fiscalia pugui coordinar millor l’actuació investigadora de tots els agents que operen en l’àmbit de la seguretat ciutadana, en un territori determinat. Que el mateix emplaçament dels Jutjats faciliti la localització i l’accés dels ciutadans... són iniciatives que tenen les seves dificultats, perquè trenquen alguns hàbits molt arrelats i requereixen invertir-hi recursos, però aquest és el camí que ens hem marcat, i pensem que ens en sortirem.

L’Ajuntament ha impulsat, des de fa temps, els anomenats judicis ràpids. Recentment, el Síndic de Greuges ha criticat alguns aspectes d’aquesta mena de judicis. Quina és la seva opinió?

Hem estat molt interessats en la implantació dels judicis ràpids, que és un projecte que es va treballar abans dels Jocs i que es va aconseguir implantar a les ciutats de Sevilla durant l’Expo i a Barcelona abans i durant els Jocs Olímpics. Estàvem convençuts que seria una solució bona per a

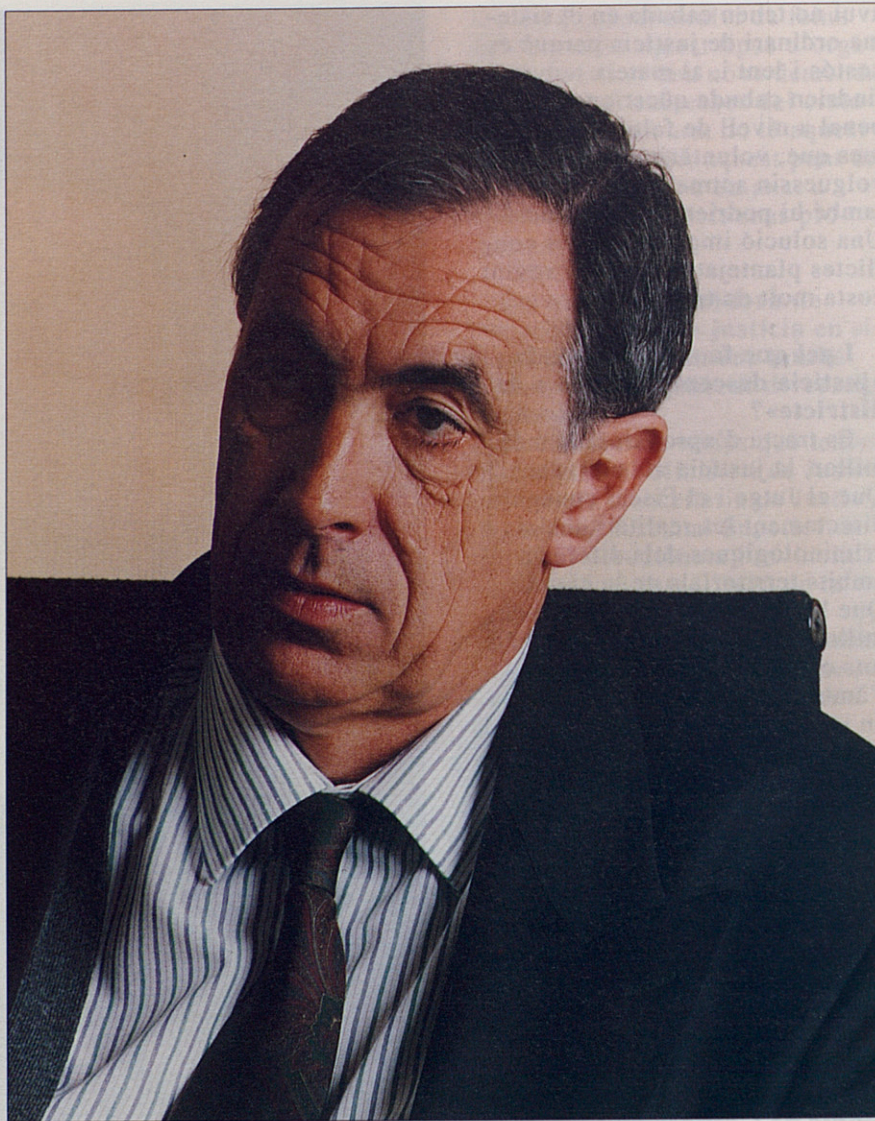


"Estem en molt bona disposició amb el Síndic, com ho demostra el fet que, de les gairebé tres-centes queixes presentades els últims set anys, només en tenim vint, en aquest moment, pendents de resposta."

la justícia que fos ràpida, immediata al succeïment dels fets. Crec que s'ha demostrat que efectivament s'ha guanyat en eficàcia i, per tant, que és un bon camí d'entrada quant a millorar les formes d'actuació de l'administració de justícia. És un procés incipient, que té pocs mesos de rodatge i, per tant, com tot nou model, necessita un període d'adaptació dels vells costums que tradicionalment han significat una forma de treballar de totes les parts que hi intervenen: Fiscal, Advocats, Jutges. És evident que la primera pregunta que es feia davant del nou model era si, aquesta actuació ràpida, podia conculcar algun dels drets elementals de defensa. Això no és així; hi ha totes les garanties. Crec que això ha fet que es dissipessin, com a mínim gran part, tots aquests temors que es plantejaven de bon principi, en el moment d'implantació d'aquest model o sistema de funcionament judicial.

Vostè és el responsable de les relacions de l'Ajuntament amb el Síndic de Greuges. Quina ha estat i és actualment, la relació entre ambdues institucions?

És una bona relació des del seu començament, molt fluida. La presentació de queixes del ciutadà a la Sindicatura de Greuges té el favor de la mediació del Síndic i té resposta sempre de l'Ajuntament de Barcelona intentant solucionar el problema que presenta el ciutadà al Síndic. En aquest sentit també són de gran interès les indicacions i suggeriments que ens formula la Sindicatura per trobar la solució concreta del problema. Estem en molt bona disposició amb el Síndic, com ho demostra el fet que, de les gairebé tres-centes queixes presentades els últims set anys, només en



tenim vint, en aquest moment, pendents de resposta, totes elles dels últims mesos. És clar que no sempre són queixes. De vegades són demandes d'informació sobre els procediments. Tampoc cal pensar que, en presentar-se una queixa, el ciutadà sempre tingui raó, però és cert que l'actuació del Síndic està contribuint a reduir els retards, a ampliar la in-

formació i, en general, a millorar el funcionament de l'administració. ■



El Mercat Nou, un centre comercial sense precedents

Algú, fa pocs anys, va pensar que els Mercats Municipals ho tenien difícil davant la competència de les grans àrees comercials fora la ciutat.

Tenien raó. Però els Mercats Municipals han reaccionat a temps i han plantat cara a les dificultats transformant-se en places de qualitat alimentària al centre dels barris, on comprar és un goig per als ulls, un desig per al paladar i la seguretat d'un equilibri molt raonable entre qualitat i preu.

Anar a comprar als Mercats és com anar a la Barcelona de les botigues cuidades, a la plaça de tota la vida, però a finals del mil·lenni.

Ara, amb el nou mercat de Sagrada Família, els Mercats Municipals fan un salt al futur, des d'un present consolidat.

L'Ajuntament Endins, o el municipi com a organització, avui han d'estar en constant innovació de serveis per satisfer les necessitats dels ciutadans.

Aquí en teniu un exemple.

El nou mercat allotja les parades tradicionals i un complex comercial al pis de dalt.



PROVEMENTS I CONSUM

Vint-i-sis mil metres quadrats donen cabuda, a més de la planta de mercat de venda tradicional dedicat al producte fresc, a un autoservei, una galeria comercial, un gran magatzem, espais per a oficines i tres plantes d'aparcament.

Un mercat de nova generació

Si bé des del punt de vista del centre comercial com a conjunt significa l'aparició d'una nova generació de mercats, el mateix es pot dir considerant únicament la planta destinada a venda tradicional de producte fresc: les amplades del passadissos, la distribució de les parades o els acabats constructius representen un pas important pel que fa al disseny i als criteris de millora de la xarxa de mercats municipals en general.

La planta de serveis —d'ús exclusiu per als comerciants— està pensada per facilitar al màxim la feina quotidiana: disposa de totes les tècniques més modernes de conservació i emmagatzematge d'aliments, tant pel que fa a agilitat i comoditat de maneig com a sistemes que garanteixen la no interrupció del subministrament elèctric, el control d'entrades i sortides, etc.

La incorporació dels últims avenços tecnològics és de cabdal importància a l'hora de configurar un centre comercial nascut amb la voluntat de trencar motlles en el camp de la distribució comercial.

Per al ciutadà —sigui o no client—, el Mercat també és un espai obert: seguint la política de recuperació de l'Eixample, s'han

“La incorporació dels últims avenços tecnològics és de cabdal importància a l'hora de configurar un centre comercial nascut amb la voluntat de trencar motlles.”

“S'han destinat més de 500 metres quadrats a zona enjardinada, al bell mig del centre.”

destinat més de 500 metres quadrats a zona enjardinada, al bell mig del centre.

L'arquitectura del nou edifici recorda —i amb això commemora i dignifica— l'estructura de ferro modernista, tant tradicional en la construcció dels nostres mercats. La cúpula, element característic d'aquests centres, ens evoca alhora el més pur disseny dels noranta i la clàssica elegància del vuitcents.

D'altra banda, la incorporació d'un autoservei, d'una galeria comercial i d'un seguit d'activitats complementàries al sistema de mercat tradicional representa una millora notable en les tècniques modernes de la distribució comercial alimentària.

Amb Sagrada Família com a precedent, els mercats han acceptat el repte de ser, en el futur, centres comercials disposats i capacitats per resoldre les demandes del nou consumidor.

Els Mercats Municipals, que representen i acrediten positivament el nostre comerç tradicional, tenen tots els elements que poden configurar aquesta nova generació de centres comercials.

Tradicció i modernitat

Són molts —i segurament molt emotius— els adjectius que podem fer servir en parlar de la nostra ciutat, sobretot ara, quan ens captiva els cinc sentits.

Sempre oberta al mar, Barcelona ha estat, històricament, una plataforma hegemònica de penetració per a totes les cultures.

Un marc idoni per a la convivència de les tendències més innovadores i les tradicions més ancestrals.

En el comerç, aquesta marcada conducta —tant i tant mediterrània— ha ancorat fons. Barcelona conjuga meravellosament l'essèn-



Amb el nou mercat, els Mercats Municipals opten per un nou concepte d'espai per satisfer les necessitats de compra alimentària al barri.

“Amb Sagrada Família com a precedent, els mercats han acceptat el repte de ser, en el futur, centres comercials disposats i capacitats per resoldre les demandes del nou consumidor.”

cia cosmopolita i d'avantguarda amb els costums més arrelats.

És aquesta mateixa tradició la que, de manera magistral, ha fet de la necessitat de l'intercanvi de béns o de serveis la causa original dels seus assentaments urbans, denominador comú de totes les ciutats sàvies i vives que configuren la seva estructura urbanística al voltant de l'espai públic on es desenvolupa l'antiquíssim ofici del comerciant.

La Plaça ha agafat amb el temps una doble funció: lloc de venda i de trobada: espais porticats i acollidors, alhora oberts i íntims que inciten a la convivència. Aquesta doble faceta, econòmica i social, té continuïtat en els nostres mercats.

Barcelona, amb quaranta-un mercats municipals d'alimentació i sis no alimentaris avui disposa d'una xarxa capdavantera a Europa en aquest tipus de distribució: més de 6.000 professionals del comerç, en gairebé 162.000 metres quadrats de superfície, consoliden els nostres mercats públics, per presència i per volum de negoci, com una de les empreses espanyoles més importants del sector.

Els mercats i els seus entorns urbans són peces clau en la logística comercial de la ciutat. Són l'equilibri estratègic de la distribució alimentària.

Però tots aquests avantatges no són una assegurança vitalícia. L'última dècada, els hàbits de compra i de consum han variat acceleradament.

El nou consumidor busca solucions a noves necessitats. Està més informat, té més cultura consumista, valora la qualitat per sobre de la quantitat.

D'altra banda, les noves tècniques comercials marquen noves regles a seguir. Però els cicles de

vida d'aquests nous models cada vegada són més curts.

Davant d'això, una nova generació de comerç ha donat resposta assumint, un cop més, els reptes que li prepara el futur.

En aquest sentit, el ritme de reformes dutes a terme als mercats s'ha vist notablement incrementat els últims anys.

Però és el remodelatge de Sagrada Família el que representa l'acció més eloqüent i assenyada d'aquest procés.

En el desenvolupament d'aquest projecte, com en tantes altres accions de modernització del nostre comerç, la intervenció de Mercabarna ha tingut un paper fonamental.

La política d'ajuda al comerç tradicional duta a terme per aquesta empresa va molt més enllà de Sagrada Família.

A banda de la seva reconeguda experiència professional, que la consolida com una de les empreses amb més prestigi davant del sector de la distribució comercial, Mercabarna ha aportat la dedicació i l'assessorament d'un grup de treball àgil i amb capacitat de resposta immediata a un repte tan nou com la reconversió d'un mercat en Centre Comercial de les característiques del de Sagrada Família.

Una mica d'història

El vell «mercadillo» del carrer Sicília, que va ser traslladat a les instal·lacions de la General Motors el 1944, és l'origen del Mercat de la Sagrada Família.

L'any 1953 s'hi va afegir l'espai que ocupaven els comerciants que exercien la seva activitat a la Plaça de la Gardunya, adjacent a la Boqueria —venedors de fruita i verdura, fonamentalment—.

Les deficiències tècniques i comercials que el vell mercat po-

"La incorporació dels últims avanços tecnològics és de cabdal importància a l'hora de configurar un centre comercial nascut amb la intenció de trencar moltes..."

"Barcelona, amb quaranta-un mercats municipals d'alimentació i sis no alimentaris avui disposa d'una xarxa capdavantera a Europa."

"S'han destinat més de 500 metres quadrats a zona enjardinada, al bell mig del centre..."

sava de manifest —conseqüència d'un disseny basat en una visió no comercial sinó immobiliària— s'anaven fent, amb el pas del temps, insostenibles fins al punt que, el 1990, es va decidir traslladar el mercat, en el seu conjunt, a un edifici provisorï per tal de procedir pas al seu enderrocament.

El mercat provisorï, situat als carrers de Mallorca/Cartagena, a 200 metres de l'original, ha acollit els comerciants fins avui.

El mateix any van començar les obres de reconstrucció del nou centre.

El trasllat dels comerciants de l'antic mercat al mercat provisorï, és un procés llarg i gens fàcil, basat en la negociació i marcat, en tot moment, per la recerca del consens.

El total de comerciants que el 1990 exercien a Sagrada Família es redueix d'un 40% en passar al mercat provisorï. Aquest fet, que d'una banda suposa la positiva redistribució del volum general de negoci, comporta una dedicació molt important de l'Administració, alhora que exigeix l'absoluta unitat de criteris i esforços entre l'Ajuntament i els representants dels comerciants.

Aquesta mateixa línia d'actuació és la directriu que regeix durant tot el projecte.

Ramon Seró
Àrea d'Economia i Empreses

JAUME SOLER



El mercat continua la gosadia d'antigues estructures de mercats municipals.

Barcelona, tot un símbol

Recorregut històric per la Casa Gran a través dels seus escuts

Passejar per la ciutat és, sovint, una de les millors fórmules per establir comunicació entre l'home i part de la seva creació: els edificis, els carrers, els jardins...

Espais oberts o tancats, tots poden sorprendre'ns amb descobriments de visions insòlites o d'objectes que, en un moment determinat, tenen un significat especial. Això ens pot ocórrer també a la nostra Casa Gran de la Ciutat.

Al llarg dels segles i a redós de l'activa vida del municipi s'han edificat estances, s'han decorat àmbits i s'han establert noves estructures de funcionament.

Emperò —tot i algunes reformes aplicades dràsticament durant el segle XIX— l'edifici fundacional, és a dir, el medieval, continua sent emblemàtic.

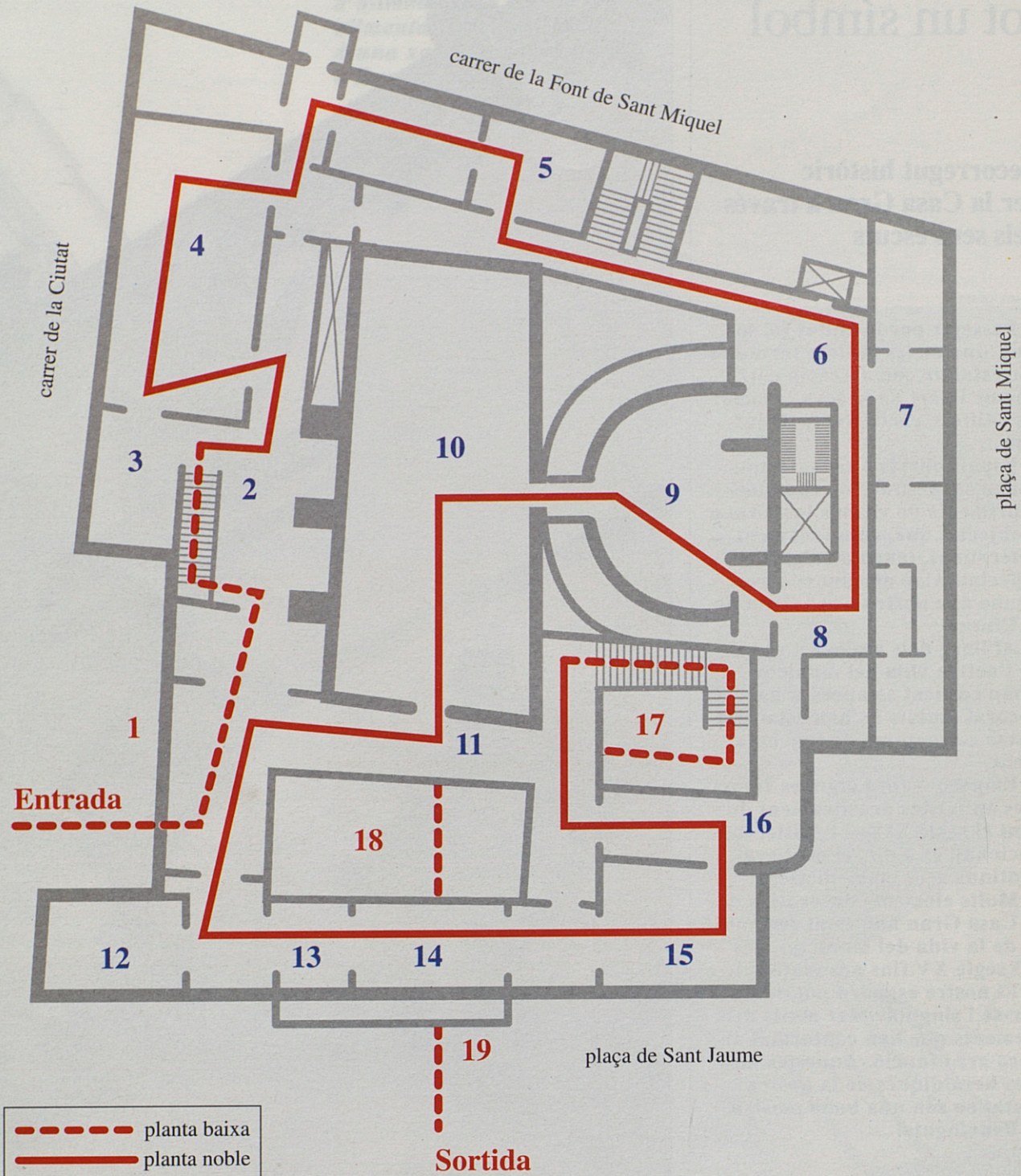
Molts elements decoratius de la Casa Gran han estat testimoni de la vida del municipi, des del segle XV fins ara mateix.

El nostre esguard pot deturar-se i singularitzar molts dels elements que han conformat alhora art i funció. Aquestes mostres heràldiques de la nostra ciutat en són una bona mostra.

Benvinguts!



Carrer de la Ciutat, façana gòtica. Escultura, relleu; pedra. Obra de Jordi de Déu (Jordi Joan), 1400-1402. L'obra arquitectònica original fou realitzada pel mestre d'obres Arnau Bargués, l'any 1400.



Recorregut històric per la Casa Gran a través dels seus escuts

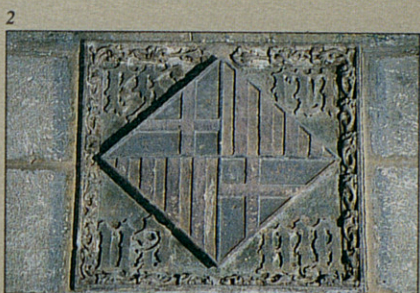
- | | | |
|----------------------------|---|----------------------------------|
| 1. Façana Gòtica | 7. Dependències Alcaldia | 13. Despatx d'Honor de l'Alcalde |
| 2. Escala Negra | 8. Vestíbul despatx de Treball de l'Alcalde | 14. Saló de Carles III |
| 3. Capella del Bon Consell | 9. Sala de la Reina Regent | 15. Sala de la Ciutat |
| 4. Saló de les Cròniques | 10. Saló de Cent | 16. Galeria escala d'Honor |
| 5. Sala del Bon Govern | 11. Galeria Gòtica | 17. Escala d'Honor |
| 6. Sala del Treball | 12. Sala del Consolat del Mar | 18. Pati |
| 7. Dependències Alcaldia | | 19. Façana Neoclàssica |

Planta baixa



El conjunt arquitectònic que conforma els àmbits de la planta baixa de la Casa de la Ciutat, fou remodelat durant el període comprés entre els anys 1928-1929.

Els arquitectes municipals que intervingueren en els diferents projectes foren Pere Falqués, Ignasi Colomer, Antoni Falguera, Joaquim Vilaseca i Adolf Florensa.



1. Planta baixa. Enteixinat: bigues, taules i cabirons; fusta policromada i daurada, relleus de talla. El sostre reproduïx un model del que existí a l'inici del segle XV.

3. Planta baixa. Escultura, relleu; pedra. Coronament del pilar de la barana de l'escala, 1928-1929. L'escut segueix el model del primer segell municipal (a. 1289).

2. Planta baixa. Escultura, relleu; pedra amb restes de policromia. Entre els quatre angles de l'escut hi figura la inscripció: ES:CRIVANIA. Formava part de la decoració de l'àmbit d'accés de l'antiga escrivania. Inici segle XV.

4 i 5. Planta baixa. Enteixinat: bigues, taules i cabirons, fusta policromada i daurada. Relleus de talla. El sostre formava part de la decoració de l'antiga escrivania. A les bigues, la inscripció: Salva:nos/Xpe/Salvator (Salveu-nos Crist Salvador). Inici s. XV (restaurat a l'entorn de l'any 1929).

6. Planta baixa. Escultura, relleu; pedra policromada i daurada. Dovella d'un arc que probablement formà part del portal d'accés a la Capella Municipal. Sobre l'escut, destaca la inscripció: JHS, anagrama de Jesucrist. Inici s. XV.



Planta noble

Capella

Alcaldia

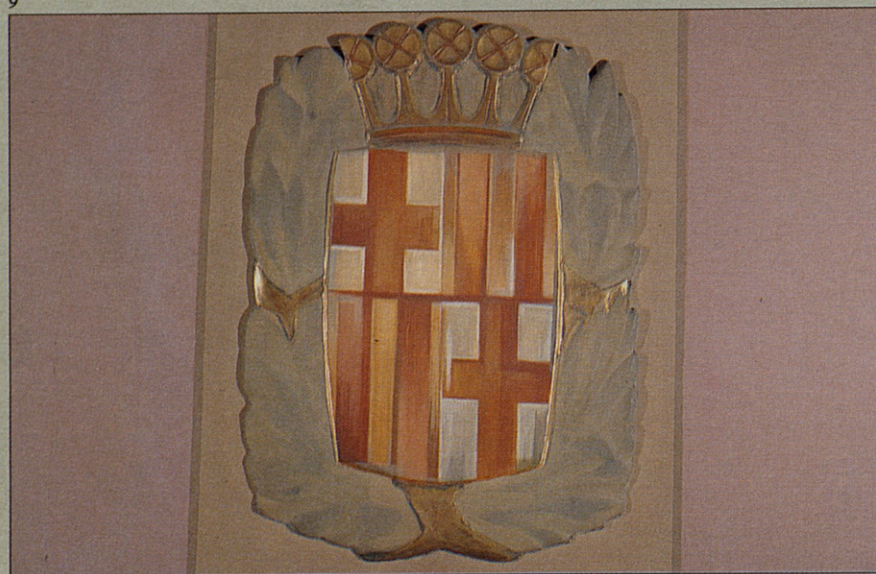
Saló del

Bon Govern

7



9



7. Planta noble. *Capella*. Escultura, relleu; alabastre. Retaule dedicat a la Verge de Montserrat. Obra d'Enric Monjo, any 1966.

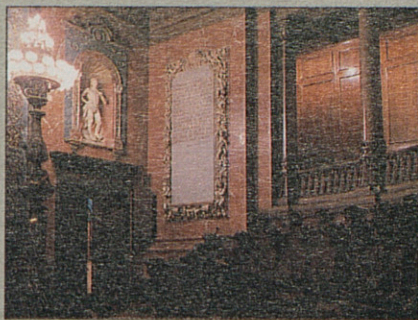
9. Planta noble. *Alcaldia*, passadís. Pintura mural i relleus de guix i estuc. Obra de J.Grisolia, any 1962.

8



8. Planta noble. *Saló del Bon Govern*. Decoració mural: pintura sobre tela. Obra de Josep Obiols, any 1961.

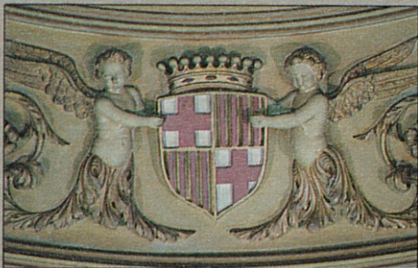
Saló de la Reina Regent



Saló de la Reina Regent (dit també Saló de Plens). Planta noble. Projectat per l'arquitecte Francesc Daniel Molina, l'any 1853.

Només part del mobiliari, equipament i elements decoratius del Saló, són coetanis a l'execució del projecte, entorn del 1860. El Saló fou parcialment remodelat el 1888 i bona part dels objectes decoratius van ser obrats l'any 1929 (fotos 12 a la 16).

10



11



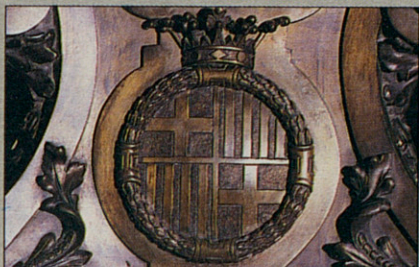
10. Escultura, relleu; guix i estuc policromat i daurat. c. 1888.

11. Decoració mural; pintures segons projecte inicial de F. Daniel Molina, realitzades posteriorment (a l'actualitat està en fase d'estudi la seva possible autoria: R. Canals?).

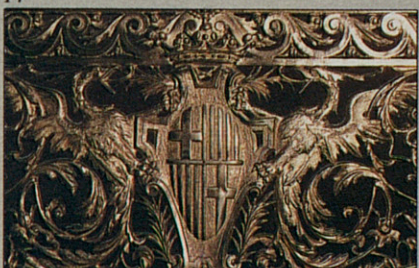
12



13



14



15



16



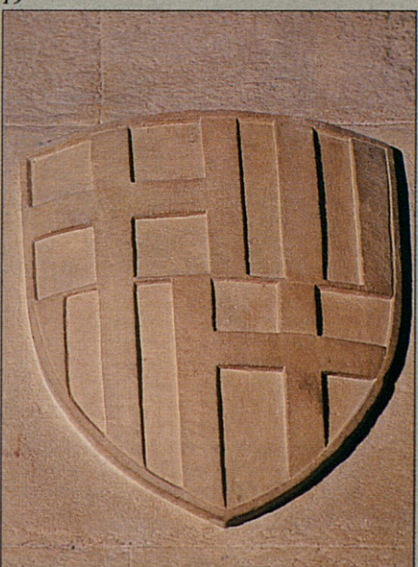
17



18



19



17 i 18. Escultura, relleu. Sanefa d'emmarcament de làpida commemorativa. Marbre policromat. Obra de Joaquim Ros i Bofarull, c. 1929.

19. Escultura, relleu. Escuts d'execució moderna, (a l'entorn del 1960?), seguint el model de les formes medievals.

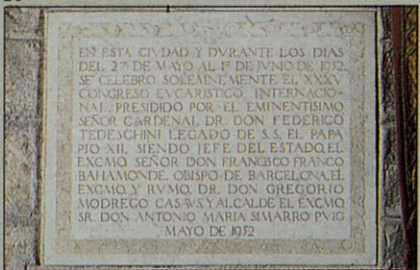
Saló de Cent



20



21



22



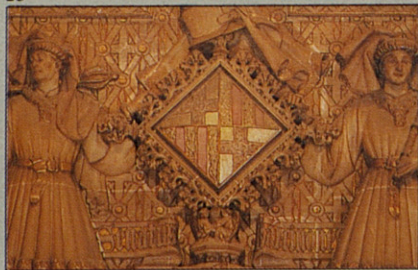
20. Escultura, relleu, alabastre policromat. Làpida commemorativa de la primera sessió del Consell de Cent Jurats celebrada en aquesta sala l'agost de l'any 1373.

21. Escultura, relleu, marbre policromat. Làpida commemorativa del XXXV Congrés Eucarístic Internacional, celebrat a Barcelona el 1952.

22. Escultura, pedra policromada. Mèn-sules. Les existents en els dos primers trams—que corresponen a l'obra antiga—són del s. XVII. Les restants foren executades, probablement, a l'entorn de 1888.

Saló de Cent, planta noble. El projecte inicial, l'obra gòtica, fou realitzat pel mestre d'obres Pere Llobet pels volts de l'any 1400 i reformat als segles XVI i XVII. Aquest recinte va ser objecte d'una important remodelació d'estructura segons projecte original de F. Daniel Molina l'any 1853. A partir d'aquesta data foren afegits trams nous, noves portes i obertures murals, amb vitralls (fotos 27, 28 i 29). També a mitjan segle XIX fou decisiva la intervenció de l'arquitecte Lluís Domènech i Muntaner en la remodelació del Saló.

23



24



25

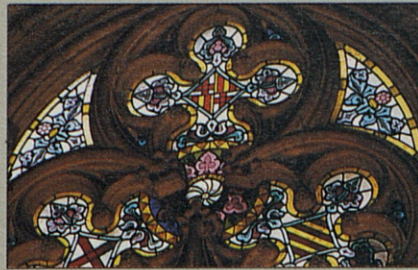


26



23 i 24. Escultura, relleu. Retaule; alabastre i pedra policromats i daurats. Projecte original d'Enric Monserrà, executat, però, al taller de l'escultor Eusebi Arnau, l'any 1924.

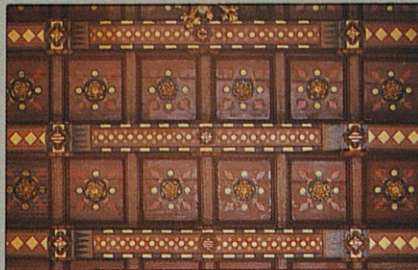
27



28



29



Posteriorment, l'artista Enric Monserdà i Vidal guanyà, en concurs públic, el projecte per a la decoració del Saló del Consell de Cent, l'any 1914. Aquesta data suposa l'inici de la remodelació decorativa que avui és visible (paviment, paraments murals, domassos, mobiliari, il·luminació —salomons— i vitralls) (fotos 30 a 35). La memòria que presentà Monserdà en el seu avantprojecte compta amb una excel·lent descripció de totes les fonts d'inspiració de l'Edat Mitjana en què l'artista basà la seva proposta.

30



33



36



31



34



37



32



35



38



Galeria Gòtica



39



40



41



39. Escultura, relleu.
Porta de l'antic Trentenari, a. 1580. Fou traslladada al seu actual emplaçament seguint el projecte de F. Daniel Molina (a. 1853)

40 i 41. Escultura i relleu. Capitells de les columnes de les arcades, s. XVI.

Galeria Gòtica, planta noble. En l'època medieval existí un pati dels Tarongers annex al Saló dels Cent Jurats. Al llarg dels segles, les necessitats d'espai foren en augment i les dependències més antigues s'anaren sacrificant. Finalment, al darrer quart del segle XIX s'inicià una reconstrucció del pati antic que va culminar a l'entorn del 1929-1931 (dates coincidents amb les dràstiques reformes que es dugueren a terme en la planta baixa i accessos de la Casa de la Ciutat).

42



43



42 i 43. Enteixinat: bigues, taules i cabirons; justa policromada i daurada. Relleus de talla. El sostre formà part de la decoració de l'antiga Sala d'Eleccions, s. XV. S'atribueix al pintor Jaume Cabrer. Escultura, relleu; pedra policromada. Segle XV.

Per a la reconstrucció del Pati de la Galeria Gòtica s'empraren els elements escultòrics —dintells, carteles, capitells— existents en l'arquitectura de la Casa.

La Galeria Gòtica va ser edificada al segle XVI, darrer quart, i remodelada entre el 1850 i el 1929.

44



45



44 i 45. Escultura, relleu; pedra. Reproducció (a. 1929) d'un dintell existent actualment en el pati de l'Arxiu Històric de la Ciutat, s.XVII.

Sala del Consolat del Mar

46



47



48



46, 47 i 48. Escultura, relleu; pedra. Dintell, medalló i capitells. Segles XVI i XVII.

49



50



49 i 50. Escultura, relleu; pedra. Dintell, segle XVI.

51



52



53



51, 52 i 53. Sala del Consolat del Mar. Planta noble. Revestiment mural de fusta, treballs de marqueteria. «L'expansió comercial i marítima de Catalunya», obra dels ebanistes Evarist Mora i Joan Garganté, a. 1958.

Despatx d'honor de l'Alcalde



54



54. Despatx d'honor de l'Alcalde. Planta noble.
Decoració mural: pintura sobre tela.
«Evocació de Catalunya». Obra de Xa-
vier Nogués (1929-1931).

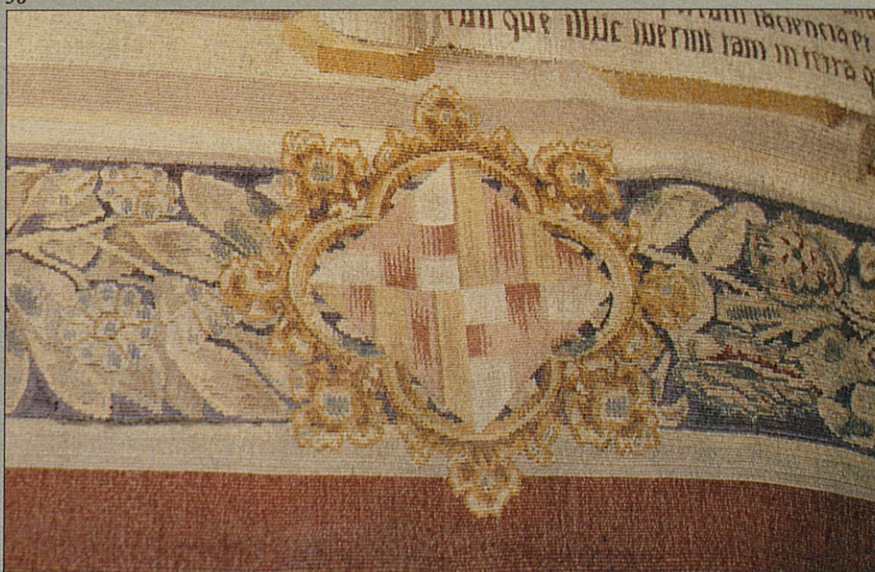
Escala d'Honor



55



56

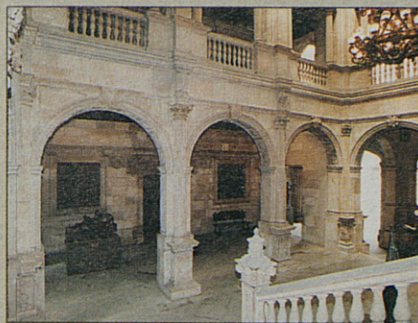


55. Escala d'Honor, fou remodelada el
1929. Escultura, relleu; pedra policro-
mada. Segle XV.

56. Teixit, tapís. Segons cartrons origi-
nals de Fèlix Mestres i realitzats als Ta-
llers Aymat, any 1929.

Planta Baixa

Llotja del Trentenari



Llotja del Trentenari. *Planta baixa.*

Els àmbits destinats originàriament al Trentenari foren construïts el 1559. En resta una part de la decoració original. Els altres elements foren reconstruïts i reproduïts a l'entorn del 1929 (fotos 57 a 66).

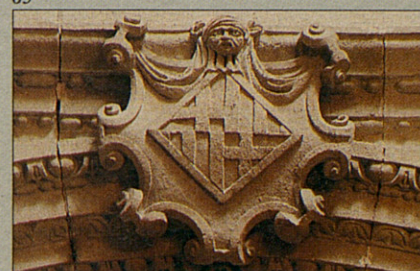
57



61



65



58



62



66



59



63



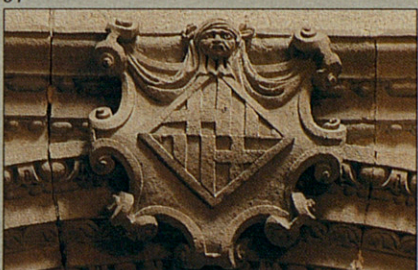
67



60

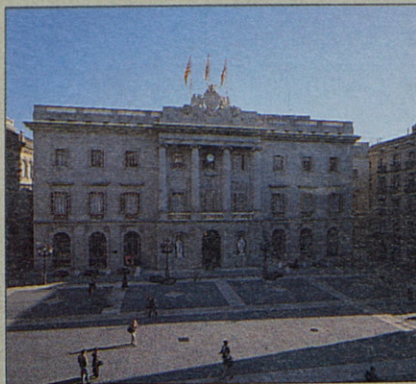


64



67. Escultura, relleu, talla; fusta policromada i daurada. c.1700. El 1929 se'n va realitzar una còpia.

Casa de la Ciutat



68



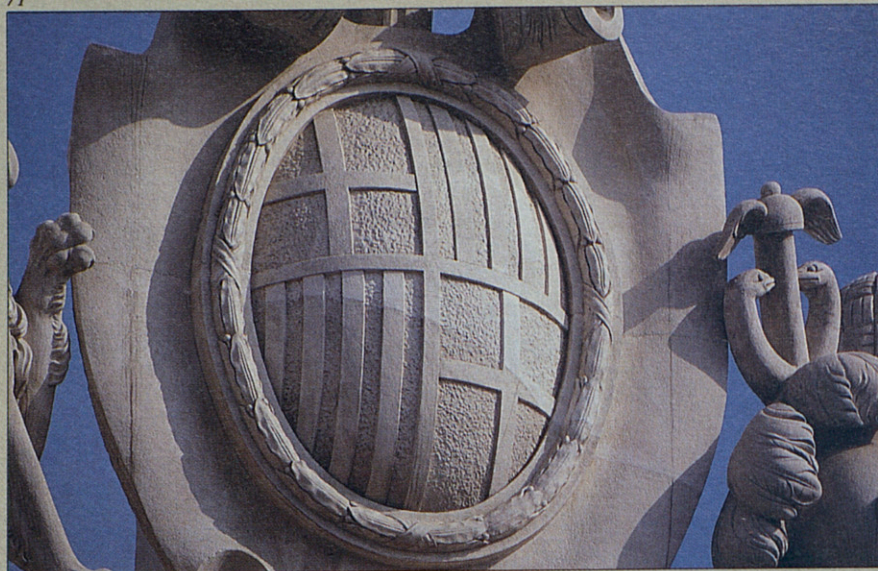
69



70



71



68. Enteixinat: bigues, taules i cabirons, fusta policromada i daurada; relleus de talla. Sostre originari de les antigues dependències del Trentenari, s. XVI.

69 i 70. Escultura, dintell, relleu; pedra. c. 1600

71. Casa de la Ciutat, plaça Sant Jaume. Coronament de la façana. Escultura, relleu; pedra. El projecte del conjunt escultòric fou dibuixat per Francesc Daniel Molina, c. 1850 i esculpit per Felip Cassoni. El conjunt arquitectònic de la façana, és obra de l'arquitecte Josep Mas i Vila (acabada l'any 1847).

Elaboració Dossier:

M. Carme Farré.
Arxiu Municipal de Barcelona.
Rosa M. Masalles.
Museu d'Història de la Ciutat

Fotografia: Rafael Escudé. Imatge.

Agraïments:

Ramon Alberch. Arxiver en Cap.
José Pérez Freijo. Cap S. Imatge.

Manuel de Solà-Morales,
Jesús Portavella, Irene Pagès,
Sebastià Riera i Viader,
Montserrat Condomines,
Xavier Tarraubella, Lina Ubero,
Mercè Doñate, Núria Durany.

Bibliografia

- AINAUD, J. GUDIOL, VERRIÉ, F.P. "Catálogo Monumental de España. La ciudad de Barcelona". Madrid, 1947.
- CARRERAS I CANDI, F., "Gran Geografía de Catalunya. La ciudad de Barcelona". Barcelona, s/d.
- DURAN I SANPERE, A., "Barcelona i la seva història". Curial, 1972. I volum.
- DURAN I SANPERE, A., "Els sostres gòtics de la casa de la ciutat de Barcelona" a *Estudis Universitaris Catalans*. Vol. XIV, any 1929. Pàgs. 76 a 94.
- FLORENSA, A., "La antigua casa de la ciudad". Barcelona, mayo de 1959.
- FLORENSA, A., "La casa de la ciudad en los tiempos modernos". Ayuntamiento de Barcelona, agosto de 1960.
- FLORENSA, A., "L'Hotel de Ville de Barcelona". París, 1959.
- MONSERDÀ, E., "Avant-projecte de decoració de la Sala del Consell de Cent. Barcelona, 1914 i expedients existents a l'Arxiu Administratiu.



De què es queixen els ciutadans a la Guàrdia Urbana?

L'Àmbit de la Via Pública fa un seguiment semestral de les queixes que rep la Guàrdia Urbana.

Hi ha moltes coses interessants. I alguna de curiosa. Per exemple, els homes es queixen un 15% més que les dones en el semestre de juliol a setembre del 1992. O s'explica que els Jocs Olímpics només van motivar tres queixes!

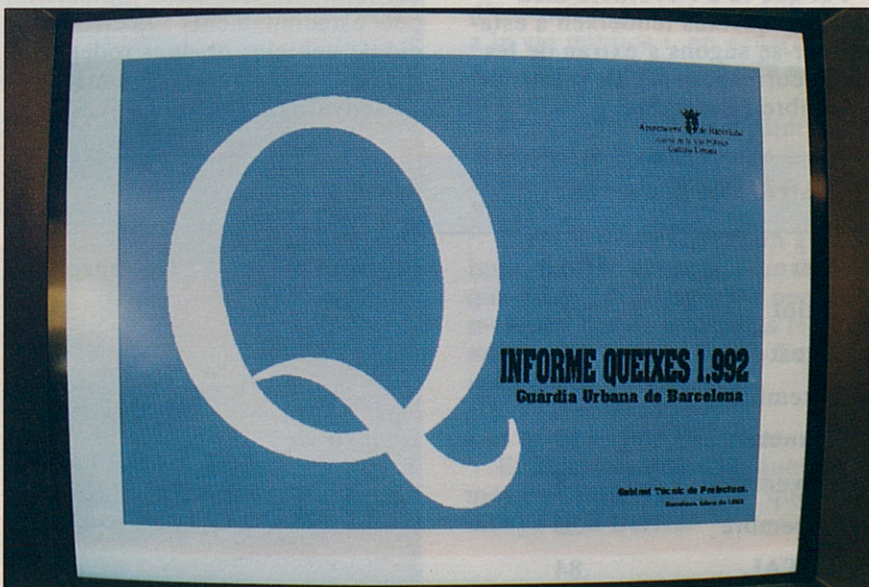
Sovint, la Guàrdia urbana fa un exercici d'autoanàlisi i de reflexió per detectar la qualitat dels seus serveis. Volen treballar amb respostes clares al ciutadà, sempre que calguin. I volen, és clar, avançar cap a uns serveis en què les queixes tinguin un percentatge mínuscul.

On es queixen els ciutadans?

Les queixes arriben a la Guàrdia Urbana des del 010, el SAIC de l'Àmbit de la Via Pública, el Registre General o directament. S'elaboren les respostes i s'adrecen al ciutadà que s'ha queixat al servei o bé al servei municipal motiu de la queixa.

Si ens centrem en el semestre de juliol a desembre del 1992 podem veure la proveniència de les queixes:

Queixes per procedència				
Mes	010	SAIC	Altres	Total
Juliol	18	-	5	23
Agost	1	-	6	7
Setembre	19	-	12	31
Octubre	7	1	18	26
Novembre	21	1	13	35
Desembre	16	-	19	35
TOTAL	82	2	73	157



Fotos: Jaume Soler
Fonts estadístiques: Guàrdia Urbana de Barcelona

“Les queixes arriben a la Guàrdia Urbana des del 010, el SAIC de l'Àmbit de la Via Pública, el Registre General o directament.”

El 010 és el servei que rep més queixes amb la qual cosa es demostra també que és un servei molt utilitzat i valorat pels ciutadans.

De les 160 queixes semestrals, les més importants per nombre són les que fan referència a temes de circulació:



Queixes per tipus								
Mes	circul.	segur.ciut.	neteja	molest.	relac. hum.	temes.olímp.	altres	total
Juliol	7	1	-	8	2	2	3	23
Agost	-	2	-	1	4	-	-	7
Setembre	8	3	2	7	6	1	5	32
Octubre	9	5	2	2	5	-	3	26
Novembre	16	3	3	6	5	-	3	36
Desembre	16	1	1	2	2	-	14	36
TOTAL	56	15	8	26	24	3	28	160

També es pot apreciar que els homes es queixen més que les dones.

Pel que fa a l'evolució mensual, les queixes tendeixen a estabilitzar-se segons s'extrau de les dades corresponents als mesos de novembre i desembre.

De què es queixen els ciutadans?

La circulació és el tema que recull més queixes. Amb el 37,2% del total, els ciutadans protesten pels estacionaments i la circulació de vehicles de dues rodes per damunt de les voreres, la manca de senyalització...

Les molèsties, amb un 15,8% estan en un segon lloc. Són molèsties derivades d'espectacles, de l'ús de vehicles, sorolls a la via pública, clàxons, abandonament de turismes, etc. Segueixen, amb el 13,4%, les relacions humanes.

Aquesta agrupació resulta especialment significativa. És així perquè aglutina totes les queixes sorgides de les relacions que tenen els agents amb els ciutadans en el moment de la intervenció. És un recull dels problemes derivats de reclamacions i intervencions en general. Moltes vegades es tracta de queixes per suposats comentaris inadequats i/o impropis, o si més no, de les vivències subjectives de caire negatiu que se'n deriven.

La seguretat ciutadana, amb un 10,3% està en el quart lloc, seguida de la neteja —5,1%— que in-

Distribució per sexes			
Mes	Home	Dona	No espec.
Juliol	9	11	3
Agost	4	3	-
Setembre	16	14	1
Octubre	15	10	1
Novembre	18	14	3
Desembre	22	11	2
TOTAL	84	63	10

“Les queixes tendeixen a estabilitzar-se segons s’extrau de les dades corresponents als mesos de novembre i desembre.”

“La circulació és el tema que recull més queixes.”

Segon semestre										
	Unitats	circul.	seg.ciu.	neteja	moles.	RRHH	t.olímp.	altres	total	%
Dte.1	7	5	1	3	9	-	6	31	19,1%	
Dte.2	7	2	2	8	2	1	5	27	16,7%	
Dte.3	4	3	-	3	2	1	1	14	8,7%	
Dte.4	1	1	1	-	-	-	-	3	1,9%	
Dte.5	9	1	1	5	3	-	2	21	12,9%	
Dte.6	2	2	-	1	-	-	2	7	4,3%	
Dte.7	6	-	-	2	3	-	1	12	7,4%	
Dte.8	-	-	-	1	-	-	-	1	0,6%	
Dte.9	3	1	-	-	2	-	-	6	3,7%	
Dte.10	3	-	2	2	1	1	2	11	6,8%	
Disc.vial	10	-	-	-	3	-	3	16	9,9%	
canina	1	-	-	-	-	-	-	1	0,6%	
cent.com.	1	-	-	-	-	-	4	5	3,1%	
sense esp.	3	1	-	1	-	-	2	7	4,3%	
Total	57	16	7	26	25	3	28	162	100%	



clou temes com l’acumulació d’escombraries, manca d’higiene a la via pública i, en general, tot allò que fa referència a la neteja del carrer.

Pel que fa als temes olímpics, cal assenyalar que només hi va haver tres queixes durant els Jocs.

I, per últim, existeix un grup important de queixes —un 17%— que no es poden agrupar perquè inclouen des de qüestions relacionades amb la informació fins a la indigència.

Les queixes per Districtes

El Districte que s’ha queixat més és Ciutat Vella i, el que menys Nou Barris.



De la MUNPAL a la Seguretat Social, un pas positiu

Se n'ha parlat als passadissos, a les reunions de grup., mentre l'Ajuntament ho parlava i ho pactava: els funcionaris de l'Administració Local s'integren al règim general de la Seguretat Social.

Per què? Què es guanya? Què es perd?

He tingut l'oportunitat de participar, com a representant de l'Ajuntament, en el Consell General de la MUNPAL, en tot el llarg procés que s'acabarà, pràcticament d'immediat, amb l'aprovació pel Consell de Ministres del Decret pel qual s'integra els funcionaris de l'Administració Local al règim general de la Seguretat Social.

La situació econòmica de la MUNPAL era francament preocupant, produïda sobretot per la baixa relació actius/passius (1,5) que feia preveure una devallada a curt termini de les prestacions o bé un increment considerable dels percentatges de cotització.

Mentrestant, existia la reivindicació constant, tant per part dels funcionaris com dels Sindicats i les Corporacions, d'igualar el règim de pensions a l'establert per la Seguretat Social i acabar amb la discriminació que es patia.

Les negociacions han estat dures, i l'esforç més important correspondrà a les entitats locals, que assumeixen totalment el cost d'integració que gravarà els seus pressupostos durant vint anys a partir del juliol del 1995, tot i que de forma decreixent ja que, finalment, s'ha establert un 8,2 addicional a la cotització dels funcionaris integrats i, a mesura que aquests es vagin jubilant, el cost total anirà disminuint.

Alguns avantatges

Quins són els avantatges de la integració i a qui afavoreixen? Són molts i tots en gaudirem poc o molt.

Per als funcionaris integrats, l'avantatge principal és el de les pensions. Tot i que existeix un règim transitori durant els primers vuit anys, les diferències són considerables. Per exemple: els nivells E i D, amb les ma-

teixes condicions tindrien una pensió de 30.000 pessetes més alta que en la MUNPAL, en el supòsit que es jubilessin el dia 1 d'abril. Aquesta diferència encara s'anirà incrementant a mesura que es cotitzi en la Seguretat Social.

El grup A, per efecte del índex màxim de pensió legalment fixat, és qui obté menys beneficis per l'aplicació del nou sistema.

Les pensions d'invalidesa, viuditat i orfanat s'incrementaran en les mateixes proporcions que les de jubilació.

El percentatge de cotització també els és favorable perquè, en no cotitzar per atur ni Fons de Garantia Salarial, ja que no correspon a causa del règim especial estatutari dels funcionaris, es donarà la circumstància que el percentatge aplicable serà inferior al dels laborals. Únicament en casos concrets —Guàrdia Urbana, bombers—, en què la retribució total per aplicació de complements és molt alta en relació a la categoria, es notarà la diferència del nou règim de cotització.

El personal passiu, que de la pensió que cobrava de la MUNPAL, en tenia una part congelada —la millora—, veurà com se li integra la totalitat en una sola quantitat que s'incrementarà anualment d'acord amb el que la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat prevegi.

La Corporació, tot i assumir, com ja hem dit, el cost de la integració, també tindrà alguna compensació.

Tothom sap com era de farragosa la tramitació de qualsevol tema amb la MUNPAL. No acceptaven sistemes informàtics i les classificacions dels funcionaris encara es regien per mòduls anteriors a la Llei de Reforma de la Funció Pública.

“L'esforç més important correspondrà a les entitats locals, que assumeixen totalment el cost d'integració que gravarà els seus pressupostos durant vint anys.”

“Per als funcionaris integrats, l'avantatge principal és el de les pensions.”

Els funcionaris passaran al règim general de la Seguretat Social.



JAUME SOLER

El sistema de la Seguretat Social es basa en les autoliquidacions resultants del propi sistema informàtic que elabora la nòmina, amb resultats molt més fiables i automatitzats.

D'inconvenients, també n'hi ha. No cal que tornem a parlar del cost per a la Corporació. Així mateix, el funcionari perdrà alguna prestació complementària que atorgava la MUNPAL o la Seguretat Social abans del primer de

gener del 1967. No podrà optar per la jubilació voluntària anticipada. Però aquests inconvenients no són rellevants si comptem amb la millora que representa la integració per al col·lectiu de funcionaris quant a la seguretat en la vellesa i per a la família.

Per aquest motiu, i com es va dir en el darrer Consell General de la MUNPAL en què, per unanimitat dels participants representants dels sindicats, corpora-

cions locals i administració central es va informar favorablement la proposta de Decret d'Integració i dissolució de la MUNPAL, no podem fer res més que felicitar-nos tots per haver-ho aconseguit.

Carme Valls
Direcció de Serveis
d'Administració de Personal



Els vells/nous espais de Barcelona serveixen, també, de material per a l'escriptura de la fantasia.

Això ho demostra el conte que Remei Margarit, de l'Àrea de Cultura, ha imaginat en el parc de l'Espanya Industrial i a la Casa del Mig.

Realitat i ficció trenen la història d'una barcelonina que, potser ahir, passejava pel parc.

La MUNICIPAL se suma a l'eufòria literària de la primavera amb un conte molt urbà.

La cita

A hora foscant, quan el sol s'amagava darrera de la serra de Collserola, tots els colors del roig entraven per la finestra de la Simone. Ella treballava asseguda en un sillonet de vímet enfront de la taula i, just al seu davant, tenia aquella vista de ponent que cada tarda l'enamorava.

Al vespre, en aquella hora, regida per no sabia quin rellotge estel·lar, hi havia canvis substancials; les gavines i els coloms que volaven damunt de la seva petita terrassa desapareixien i, al cap d'uns moments, sobre els fons de cel de color violeta, un parell de rats-penats feien presència amb un vol esvalotat i precís que infonia gresca i també un cert temor.

La Simone els havia batejat, els anomenava Rómulo i Remo i donava per segur que sempre eren els mateixos. Deurien tenir el niu a la vora. Aquella dansa de relleus en els vols de les bestioles formava part de la seva vida quotidiana.

La Simone tenia el costum de fer un passeig quan donava per enllestida la seva jornada de feina. D'ençà un cert temps, prop de casa seva, l'Ajuntament havia construït un parc, l'Espanya Industrial. Un nom ben estrany, però el fet és que allà, temps enera, hi havia una fàbrica que duia aquest nom i així es va quedar. Sovint, doncs, el seu passeig passava invariablement per aquell parc.

L'arquitecte va dissenyar un parc força estrambòtic. Un llac artificial de poca fondària feia un recorregut per davall d'un petit pont i culminava en una cascada. L'aigua sortia amb força d'unes canonades enfilades cap al cel i unes barques petites de rem anaven i venien menades per nois i noies en imaginaris creuers venecians.



Una extensió de gespa feia de llit a uns quants arbres i matolls i, a la vora de l'aigua, uns desmai simulaven una cortina de desconsol. Al bell mig de l'espai, un edifici vell, restaurat de color de rosa, s'anomenava «La Casa del Mig» i era, des del punt de vista municipal, una ludoteca, és a dir una casa de jocs per a la mainada i per als joves.

Una graderia considerable s'enfilava a l'altra banda de l'aigua i salvava el desnivell entre el parc i el carrer. Però, el més sorprenent eren les nou torres d'uns vint metres d'alçada que, aparentment guardaven el parc. De fet, eren uns grans fanals amb una mena de balcons al capdamunt, uns grans tubs amples amb una escala de cargol interior per pujar fins dalt. Semblava que la gent hi podia pujar, però no sé per quina estranya circumstància, no hi pujava ningú, ni tan sols eren obertes al públic.

Al vespre s'encenien els llums i tot el parc era inundat d'una lluentor blanca que li donava un aspecte fantasmal. Tanmateix era bonic, el conjunt. També hi havia un redós amb bancs i uns quants xiprers, adoradors de la lluna. L'aire d'innocència, hi era en la forma d'uns ànecs que nedaven com si fossin figures de pessebre. Tot això estava presidit per l'estàtua d'una dona nua, reclinada sobre la gespa, al bell mig del parc. Tot plegat, era un indret que oscil·lava entre el plaer i la inquietud.

A l'estiu hi havia un fenomen cíclic: al capvespre, no se sabia d'on, hi arribava una bandada de rats-penats. Volaven ran d'aigua i dels caminets que la vorejaven fent malabarismes per tal de no ensopegar amb el cap de les persones que passejaven en aquells moments.



Depist opelq

Un vespre, durant el seu passeig habitual, la Simone es va asseure en un dels bancs de l'interior del parc i, a poc a poc, el reflex dels llums sobre l'aigua la va anar endormiscant com si es tractés d'una sessió d'hipnotisme.

No sabia quant de temps havia passat, però quan va obrir els ulls un altre cop, era negra nit i, al parc, només hi era ella sola. Un silenci especial la va sorprendre. Pel carrer ja no passaven cotxes. Tot d'una, vora la casa de color de rosa, va veure un home elegantíssim. Anava vestit de negre i duia una capa de vellut folrada de setí blanc. La va saludar de lluny amb un gest i caminà fins a l'estàtua blanca de dona. En arribar-hi, va cobrir-la amb la capa. En aquell moment, l'estàtua es va revifar i, amb un somriure lleuger, s'aixecà vestida amb la túnica de gasa que, a la claror dels fanals, era d'un to malva.

La dona es va recolzar al braç d'aquell home galant i feren un passeig pel parc.

La Simone es va fregar els ulls: no podia ser!, però era ben desperta. Fins i tot va sentir la picada d'un mosquit, així que, fascinada, va decidir no apretar a córrer i contemplar l'escena. Però l'escena es va anar complicant. Un altre home, un altre, sortien, no sabia d'on, tots vestits de smoking i, amb un posat seriós, es passejaven sota els arbres. Aleshores, de dins la «La Casa del Mig» que, inexplicablement, tenia les portes obertes, també anaven sortint al parc dones vestides com per a un ball. Tuls i gases anaven donant al parc una panoràmica plena de *glamour*.

I tot d'una va veure el que estava passant. La Simone estava fascinada per l'aigua que es tornava de tota mena de colors i,

mentre la contemplava, va veure com un rat-penat tocava l'aigua amb la punta de les ales i, d'un salt, es plantava sobre la gespa convertit en una elegant presència d'home vestit de gala.

Així que era això? D'on sortien els rats-penats?

La Simone va enlairar els ulls i els va veure sortir dels miradors de les torres. En sortien a dotzenes, alguns volaven i se'n tornaven, però, d'altres, tocaven l'aigua i adquirien presència humana, una mica trista d'expressió, això sí, però d'una elegància exquisida.

La Simone no es volia moure, estava encantada, això era tota una altra cosa. La vida quotidiana li oferia relacions com d'estar per casa però, valorant-les, li calia un espetec com el que en aquell moment contemplava per sentir onades de passió.

Estava absorta en aquestes reflexions, quan una bellesa masculina, un home bru, contingut, de moviments felins, se li va acostar i, oferint-li el seu braç, li demanà si volia passejar amb ell. Tenia la veu profunda i màgica. No s'hi va resistir gens, al contrari, s'alçà i acceptà amb un somriure.

Tant se val d'on vinguessin tots plegats, aquell era l'estil que ella enyorava i que, a la fi, li oferien.

L'atracció era tan forta que aviat varen ser asseguts sota d'un d'aquells desmais, besant-se follement.

Es despertà a trenc d'alba, asseguda al banc. Sentia una llangor indescriptible barrejada amb una forta sensació de plaer. Al parc no hi havia ningú.

A poc a poc, va anar cap a casa seva, es ficà al llit i s'adormí.

L'endemà, els rats-penats que volaven davant del seu balcó, li van semblar més familiars i la Si-

mone va tornar al parc com si anés a una cita concertada.

La cerimònia es va anar repetint tota una setmana fins que va arribar la tardor. Amb el fred, van marxar les orenetes i, al vespre, els rats-penats ja no sortien a rellevar les gavines i els coloms.

La Simone va tornar al parc, però la festa s'havia acabat. Una nit i una altra, només hi havia el que hi havia durant el dia: el parc i els ànecs com en un pessebre.

Aleshores va anar a la seu del Districte a preguntar qui era l'arquitecte que havia dissenyat i construït el parc. La resposta era senzilla: era un arquitecte recomanat d'un altre del País Basc, un company seu de gabinet. En va demanar el nom, es deia Iliescu i el seu lloc d'origen era Transilvània.

Ara ho entenia, les torres, camuflant els miradors d'antics castells; la dona blanca ajaguda; els desmais; la llum blanca com la lluna i, és clar, els rats-penats, habitants de les torres i de les tèbies nits d'estiu.

La Simone es va tranquil·litzar, ara sabia que l'estiu proper retrobaria les seves cites. Mentrestant es cuidaria l'anèmia.

Remei Margarit
Àrea de Cultura



Quin és l'últim llibre que has llegit?

Als treballadors municipals ens agrada llegir. No estem, sortosament, en la franja dels lectors ocasionals i esporàdics.

Tothom qui hem demanat què ha llegit últimament ens ha contestat amb la seva opinió sobre llibres, tendències, autors...

I es llegeix de tot: des de la poesia intimista, als llibres professionals per millorar la feina, novel·la o assaig.

Si has de regalar alguna cosa a un amic, treballador municipal, un llibre sempre serà benvingut.

Àngels Nogué

Districte de l'Eixample

L'últim llibre que he llegit és «Cartes a Benvenuta» de Rainer M. Rilke.

Considero que l'índex de lectura a Barcelona és força elevat, el que passa és que hi ha un nivell massa elevat de ciutadans que no llegeixen gens i, aquesta, és la que em sembla la xifra preocupant.

De tota manera, el que cal reivindicar, al meu entendre, és la lectura com a plaer, és a dir, s'ha de provocar el desig de llegir.

Lina Ubero

Arxiu Municipal

El llibre que estic llegint en aquests moments és una novel·la, «La pasión turca» d'Antonio Gala. La sinopsi que figura a la contraportada en va seduir. Però, no només cal que hi hagi seducció per llegir llibres —llibres, diaris o revistes—, cal que el preu dels llibres sigui més racional i barat —sense IVA—, que es facin edicions de butxaca a baix cost, que la xarxa de biblioteques públiques sigui una realitat i que l'ensenyament indueixi a la lectura i al consum de llibres.

Núria Burguillos

Districte de Sants-Montjuïc

L'últim llibre que he llegit és «Cuentos de la Alhambra» de Washington Irving, obra que recomano als amants de la història i la literatura.

L'hàbit de llegir no és freqüent en el nostre país. No ens han educat per a la lectura i els resultats són evidents. Molts coincidim

quan considerem la cultura com un dels drets més valuosos de l'home. Però crec que ens hauríem de plantejar seriosament les raons per les quals hem arribat a aquesta situació i fer una reflexió per intentar que els nostres fills es trobin una realitat diferent.

Francament, tenim interès i hi dediquem els recursos necessaris? Si a això hi afegim el preu exorbitant dels llibres...

Matilde Brotons

Servei d'Ocupació

Llegir m'agrada molt i, en aquest moment, aprofitant un encàrrec de la feina per organitzar una Jornada el mes de juny, estic llegint diversos llibres que em serveixen per orientar-me la manera com l'he de preparar. Tanmateix, tot aquest material m'està ajudant a posar-me al dia, tot i que no sigui una lectura d'allò més amena.

Núria Costa

Jardí Botànic

La commemoració històrica sempre és una bona excusa per a l'edició i la lectura de noves interpretacions del passat. El centenari del naixement de Francisco Franco ha afavorit la publicació de diverses biografies d'aquest personatge des de punts de vista variats i oposats, com el cas de la biografia novel·lada que ha fet Vázquez Montalban. El temps passat des de la mort del dictador permet esborrar molts prejudicis i desperta el desig de conèixer més a fons la seva figura històrica, amb l'avantatge, ara, de comptar amb anàlisis fetes des de nombrosos enfocaments.



Gabina Aragón

Districte de Nou Barris

El llibre que estic llegint es titula «El lenguaje de las flores», de Sara Berenguer. És poesia i, justament avui, mentre anava a treballar en metro, llegia uns poemes sobre la mort de García Lorca. M'agrada tot el de García Lorca...

En general crec es llegeix poc, sobretot pel preu tan elevat dels llibres: són caríssims. Si els llibres fossin més barats, es llegiria i s'estudiaria molt més.

M. Victòria de Alós

Districte de Sarrià-Sant Gervasi

Si em demaneu quins són els autors que llegeixo us diré que he descobert dos escriptors, William Boyd i Albert Micou, que m'interessen molt.

Però si he de contestar exactament la vostra pregunta, diré que aquest diumenge vaig acabar un llibre de Carmen Martín Gaité que em van regalar per Nadal i, abans, n'havia llegit un de García Márquez que em van regalar els companys de feina el dia del meu aniversari.

Ara, n'he començat un de Norman Mailer.

Orenci Medina

Regidoria d'Afers Socials

L'últim llibre que he llegit és «Vendidas» de Zana Muhsen. Es tracta de la història de dues dones britàniques, filles d'un musulmà que les ven com a esposes a uns amics seus. La situació de la dona a la cultura islàmica, la seva marginació i opressió i la violència de què és objecte són el tema bà-

sic d'aquest llibre. D'altra banda, destaca la força de les dones per oposar-se i resistir aquesta situació. Es tracta, doncs, d'un llibre dur però de lectura fàcil.

Núria Pérez

Impremta Municipal

«La verdad sobre el caso Savolta». És una novel·la de caire policíac que té tots els al·licients: intriga, emoció i sorpresa. Aquesta obra d'Eduardo Mendoza posa de manifest la tensió que es va viure entre treballadors i empresaris a la Barcelona de principis de segle. És per aquest motiu que em va agradar tant, perquè penso que tots hem d'interessar-nos per la nostra història a fi de ser capaços de comprendre millor la nostra identitat com a poble, a escala política, social i cultural. Si més no, perquè en un futur pròxim puguem explicar la nostra història d'una manera intel·ligent i emocionada a la vegada.

Em sembla que l'índex de lectura no és massa alt al nostre país, potser perquè l'estructuració de la societat actual fa que, en el temps lliure, preferim els audiovisuals a la lectura.

Ignasi Soler

Casal d'Avis Pati Llimona

Per motius d'estudi he llegit «Nueva ciencia de la política», d'Eric Voegelin.

Penso que la gent llegeix bastant, però no tant llibres com revistes molt especialitzades —informàtica, psicologia, sociologia, marketing...— que moltes vegades estan tan cuidades com autèntics llibres. Per cada llibre llegit es venen moltes més revistes.

S'ha de pensar que la gent no només es documenta a través dels llibres, sinó que hi ha molts altres mitjans per fer-ho: àudio-visuals, revistes especialitzades, etc. Hi ha moltes maneres de llegir.

De fet, però, penso que cada vegada es llegeix més, d'una manera o altra.

Núria Póstico

Districte de Sant Andreu

El darrer llibre que he llegit ha estat «El sexe dels àngels» de Terenci Moix. Tot i que m'han agradat molt totes les obres que he llegit de Terenci Moix, aquesta ha estat una excepció.

Malgrat els elogis que Pere Gimferrer li fa en el pròleg i a la premsa, crec que l'única cosa que fa l'autor és abocar en el llibre les seves frustracions i els seus ressentiments.

Les dues úniques figures que se salven, Josep Pla i Joan Fuster, mai no les valora per la seva vàlua literària sinó per les seves actituds burletes.

Per últim, em dol destacar que en el llibre hi ha un menyspreu marcat per les dones, fins i tot quan les alaba, sobretot per a M. Aurèlia Capmany i per a Montserrat Roig.

Enriqueta Verge

Districte de Les Corts

La última obra que he llegit és «Señora de rojo sobre fondo gris» de Miguel Delibes. En aquesta obra, que en certs aspectes sembla autobiogràfica —el protagonista, però, és un pintor, no un escriptor—, l'autor ressalta el personatge femení, l'esposa del pintor, fins la seva mort, als qua-

ranta-vuit anys. És una novel·la emotiva i, potser encara ho és més llegida després de «Mi vida al aire libre», del mateix autor, on explica anècdotes de la seva vida, alegres i divertides.

Pel que fa al nivell de lectura del Districte, els lectors que freqüenten més la biblioteca —que és on treballa— són joves majoritàriament que llegeixen allò que els demanen a l'escola o l'institut. Altres vénen a buscar llibres que els distreguin —d'intriga, aventures, viatges...—. Alguns volen conèixer les novetats editorials. Hi ha lectors que et demanen l'opinió a l'hora de sol·licitar un llibre. També hi ha molts lectors que, quan tornen un llibre, te'l comenten i es crea un diàleg interessant i un canvi d'impressions entorn de l'obra.

M. Lluïsa Palacio

Primera Tinència d'Alcaldia

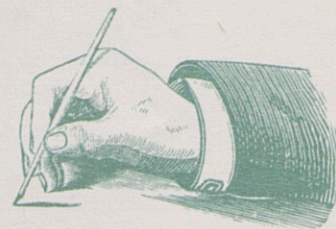
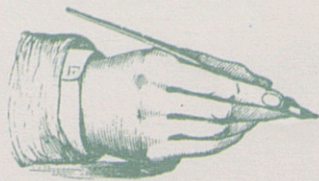
L'últim llibre que he llegit ha estat «L'agulla daurada» de Montserrat Roig, un document impressionant i un llibre divertit i sensible que relata el viatge de l'autora, el 1980, a Leningrad.

M'agrada molt llegir, i com que no dispo de gaire temps aprofito per fer-ho al metro i, quan puc, a casa.

És una llàstima que la lectura no figuri entre els hàbits de la gent, sempre es pot trobar un moment per llegir i val la pena.

Hi ha qui fuma una cigarreta rera l'altra i, per sort, encara hi ha qui llegeix un llibre rera l'altre.





Ja som al bon temps!
La nostra Amanida de Notícies us presenta un petit jardí florit de novetats i coses que, contínuament, fem per millorar els serveis municipals i la qualitat de vida de la ciutat.

La línia 41 a la Vila Olímpica

La línia 41 dels autobusos municipals de Barcelona, que fins ara recorria el trajecte entre la plaça de Francesc Macià i el carrer Ramon Turró, a l'alçada de carrer Wellington, prolongarà el seu itinerari pel Poblenou i arribarà fins a la Vila Olímpica.

En total seran dotze parades més fins arribar a la confluència de l'avinguda Icària amb el carrer Badajoz.

Serveis Personals centralitzats a la Zona Franca

Des del març, els Serveis Personals de la Zona Franca ocupen un sol equipament municipal en aquest sector del Districte.

En un mateix local s'han centralitzat l'equip d'atenció primària, Serveis Socials—, Equip d'Atenció i Assessorament per a la Infància —Eaia—, educadors de carrer, el Pla Especial Can Tunis i un Casal d'Avis.

La centralització d'aquests serveis, que evita desplaçaments innecessaris, suposa una atenció millor per als ciutadans.

El nou equipament està a «La Capa», carrer Alts Forns 82-86.

Platja d'hivern, i de primavera

L'Institut Municipal de Parcs i Jardins, conjuntament amb l'Àrea d'Esports de l'Ajuntament fa un parell de mesos que ha iniciat la campanya «Platja d'hivern-primavera».

La novetat d'aquesta temporada és la incorporació de la platja de Nova Icària com a marc per a activitats esportives, a més del marc habitual de la platja de la Barceloneta.

Ara és bon moment per practicar-hi voleibol-platja per parelles, esquí-sorra, futbol-sorra. Per participar en qualsevol de les activitats proposades poseu-vos en contacte amb l'Associació Esportiva Ciutat Vella, telèfon 442 54 05 o amb l'Associació Esportiva Sant Martí, telèfon 305 49 59.

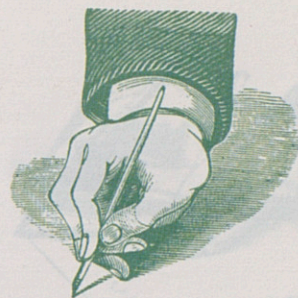
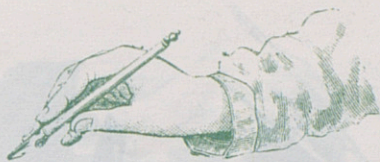
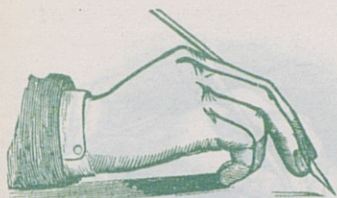
Ara, platja tot l'any!

Restauració de la xemeneia del Vapor Nou

A Gràcia s'està rehabilitant l'antiga xemeneia situada sobre l'aparcament del carrer Siracusa, on s'acaba de construir la plaça del Poble Romani. Aquesta plaça és un espai recuperat per a ús públic.

Les obres de restauració, dirigides per Projectes Urbans de l'Ajuntament de Barcelona, amb el seguiment del Servei Tècnic de Districte, consisteixen principalment en una neteja amb aigua a pressió i recomposició de les peces primitives.

La xemeneia és un vestigi de l'antiga fàbrica Puigmartí, més coneguda com el Vapor Nou.



Un any d'informació professional per als joves

El maig del 1992 es va posar en marxa el Punt d'Informació i Orientació Professional per a joves al Districte de Sants-Montjuïc, concretament al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants.

Els seus objectius eren ben clars i es resumien així: recollir i classificar la màxima informació de l'oferta formativa existent i posar-la a disposició dels ciutadans, especialment dels més joves.

Quan ja fa un any que es va inaugurar, l'Oficina es consolida com un bon instrument de cara a la formació. La creació d'un banc de dades ha permès sistematitzar tota l'oferta formativa. La mitjana de visites setmanals és de 30 persones, de les quals, la majoria resideixen al Districte.

Cafè-concert a Horta-Guinardó

Els quatre centres cívics d'Horta-Guinardó organitzen el segon cicle de cafès-concert per al mes de maig. Les actuacions previstes són les de «Mar de Fondo» —rytm and blues—, «Rumba Nois», amb rumba catalana; la música ètnica representada pel grup «Axe-Brasil» de música i dansa afro-brasilera. I, per acabar, els boleros de Lucrècia. Les actuacions són cada divendres de maig a les deu de la nit.

Pla de Voluntariat del Jardí Botànic

El darrer mes de març el Jardí Botànic de Barcelona va convocar unes reunions per informar del Programa i del Pla de Voluntariat del centre a les persones que havien mostrat el seu interès per col·laborar-hi com a voluntàries.

S'ofereix als voluntaris participar en diverses tasques de la vida activa del centre. Aquestes tasques estan destinades a compartir la responsabilitat de vetllar per la conservació de la riquesa del patrimoni natural.

Les activitats previstes dels voluntaris comprenen la seva participació en accions puntuals com les que se celebraran per primavera i la Mercè, i activitats regulars com a guies botànics de Montjuïc, col·laboradors en projectes científics, en el viver de producció, promotors de l'Associació d'Amics del Jardí Botànic i assessors pedagògics.

Si voleu informació, poseu-vos en contacte amb Núria Costa, Relacions Externes del Jardí Botànic de Barcelona, telèfon 325 80 50.

Premi LAUS'92 per a «Conèixer Barcelona, estimar Catalunya»

La Regidoria de Promoció i Relacions Cíviques ha rebut el premi LAUS'92 —bronze— en l'apartat de disseny gràfic editorial pel conjunt de l'obra gràfica de la campanya «Conèixer Barcelona, estimar Catalunya» promoguda per aquesta regidoria.

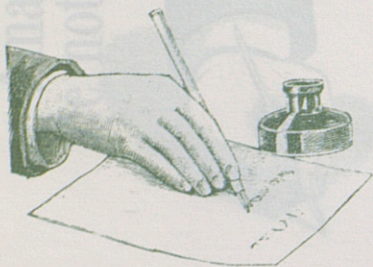
«La Bàscula» ofereix activitats per a tothom

Tothom qui vulgui mantenir-se en forma es pot adreçar al polisportiu «La Bàscula» de la Zona Franca, prop del Sot del Migdia. Aquest Centre Municipal, inaugurat a finals de l'any passat, compta amb una pista polisportiva —que es pot llogar per a entrenaments o per a festivals esportius i culturals—, camp de futbol i un gimnàs on es pot practicar el manteniment físic, aeròbic, jazz, rítmica i musculació.

Si voleu més informació adreceu-vos a les oficines del polisportiu, carrer del Foc s/n de 10 a 12 hores i de 18 a 22 hores.

Seat, espònsor de «Barcelona posa't guapa»

Les façanes noucentistes de l'escola Casas es restauraran properament dins de la campanya «Barcelona posa't guapa» i sota l'espònsorització de l'empresa Seat. Es dona la circumstància que Ford va ser la patrocinadora de la restauració de l'escola Ramon Llull i, ara, una altra empresa automobilística farà possible la recuperació d'aquesta escola, antiga seu dels templers.



Debats del Servei d'Ocupació

El Servei d'Ocupació de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut organitza, la primera quinzena de juny, la III Jornada d'Anàlisi i Debat sobre el Model de Coordinació i la relació entre el Servei d'Ocupació i els Treballadors Socials.

Aquesta Jornada està adreçada als Treballadors Socials de la ciutat de Barcelona que intervenen en col·lectius amb dificultats especials i susceptibles de ser derivats al Servei d'Ocupació per a la seva inserció socio-laboral.

L'objectiu de la Jornada és difondre el programa del Servei d'Ocupació, així com l'aprofundiment d'alguns aspectes metodològics.

Pròximament rebreu més informació sobre la Jornada en els vostres llocs de treball, però si voleu consultar qualsevol cosa us podeu adreçar al Servei d'Ocupació: Matilde Brotons, telèfon 317 23 24.

Caravana per la pau al Sahara

L'Ajuntament va anar-hi!

El febrer va sortir del Parlament de Catalunya una expedició d'ajut humanitari cap als camps de refugiats del Sahara Occidental, prop de Tindouf, al sud d'Algèria.

En total eren vint-i-un vehicles que transportaven vuitanta tones entre aliments, material sanitari, roba i material escolar.

L'Ajuntament de Barcelona va col·laborar activament en l'organització.

Toledo ens premia

La campanya per a la Millora i Protecció del Paisatge Urbà, la famosa «Barcelona Posa't Guapa», ha rebut el Premi Fundació Toledo. L'Alcalde, Pasqual Maragall, va recollir-lo de mans de S.M. el Rei Joan Carles. Aquest premi reconeix la tasca de persones físiques i jurídiques o institucions que hagin destacat dins de l'àmbit nacional i internacional per la seva defensa del patrimoni històric.

Benvinguts a la Vila Olímpica

L'Ajuntament ha obert una Oficina Municipal d'Informació i Recepció —OMIR— a la Vila Olímpica, amb l'objectiu de facilitar tot un seguit de tràmits i gestions a totes aquelles persones que ja estan arribant al nou barri per residir-hi. L'oficina, oberta les tardes dels dimarts i els dijous fins a finals del mes de juny, està ubicada al vestíbul del Pavelló Polisportiu Nova Icària. Es tracta d'un únic punt on gestionar, d'una sola vegada, tots els tràmits relacionats amb el canvi de domicili.

Exposició i xerrades sobre el «Che»

El Centre Cívic del Guinardó ha dedicat durant tot l'abril diversos actes a la figura del «Che». L'activitat central ha estat una exposició fotogràfica i es va fer un cicle de xerrades sobre la història de la revolució cubana i l'actualitat i el futur de Cuba.

Barcelona a vol d'ocell

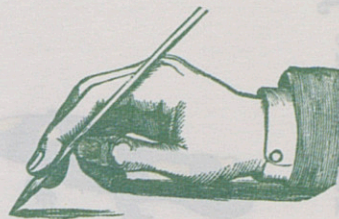
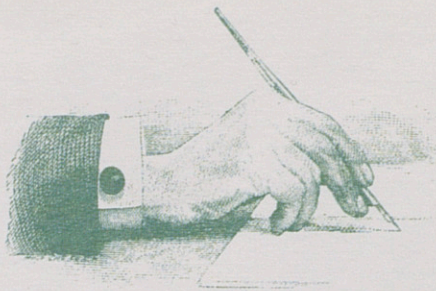
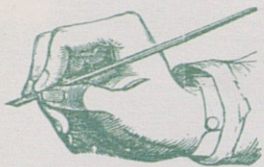
A mitjan març es va obrir al públic el mirador de la torre de comunicacions de Collserola. S'hi accedeix amb un ascensor de vidre que duu fins a la planta desena de la torre. Des d'allà, a 115 metres d'alçada des de la base de la torre i a 560 sobre el nivell del mar, la vista de la ciutat a vol d'ocell és un espectacle i, a més, els dies clars, podreu veure fins a 70 quilòmetres a la rodona.

Joves associats

No és el nom d'una agència de publicitat ni el d'una empresa de filats, però sí que és un fet palpable a la ciutat. Segons l'últim cens de l'Àrea de Joventut, a Barcelona funcionen més de mil vuit-centes entitats i col·lectius juvenils. Quatre-centes d'aquestes entitats són d'un àmbit ciutadà, i són més de mil quatre-centes les que tenen un camp d'actuació localitzat en barris i Districtes.

La dona, tema de debat a Horta

El Centre Cívic Matas i Ramis del barri d'Horta organitza un cicle de debats amb el títol «Dona i cicle evolutiu». Els debats, que finalitzen el 30 de maig, han girat entorn dels temes «dona i salut» i «el treball a la llar».



Quan ens fem grans

El Districte de Ciutat Vella va organitzar unes jornades, amb el títol «Quan ens fem grans», adreçades a la gent gran que vulgui compartir les seves vivències.

Temes com la soledat, el temps lliure, l'habitatge o els records de tota una vida van ser el motiu de conferències i taules rodones a l'Espai d'Atenció de la Gent Gran al Centre Cívic Drassanes.

Torna el teatre nord-americà a la Casa Elizalde

Cada dilluns, fins al 24 de maig i sempre a les 21 hores, la Casa Elizalde presenta el III Cicle de Lectures Dramatitzades d'Autors Nord-Americans. Entre les obres que es presenten destaca «La mort i la donzella» d'Ariel Dorfman, que serà interpretada per Victòria Peña, Joan Miralles i Pep Munné.

Festes de Primavera a la Zona Franca

Actes culturals com l'exposició de pintura d'Anne Teisser, el segon concurs de narracions «Francesc Candel», un concurs de pintura i el cicle d'audicions de música tradicional i popular són una mostra de tot allò que poden gaudir els veïns de la Zona Franca fins a finals de maig amb motiu de la celebració de les Festes de la Primavera.

Citerea a la Diagonal

Una escultura que fa referència a la pintura de Watteau «L'embarcament per a Citerea» (1717) es col·locarà en l'espai delimitat per l'avinguda Diagonal, Joan Güell, Europa i Gandesa.

A finals de març es va signar, a la seu del Districte de Les Corts, el protocol de col·laboració amb l'empresa Viladrich.

L'escultura, de dimensions ben considerables, va ser premiada en el Concurs de Projectes Escultòrics de Les Corts i la seva realització ha estat gestionada per la campanya «Barcelona posa't guapa».

Salvar les tortugues

L'Àmbit de Descentralització i Relacions Ciutadanes ens ha fet arribar la següent notícia per a tots aquells qui estiguin interessats:

La Societat de Tortugues marines de Grècia anuncia l'oportunitat per a voluntaris de participar en el projecte grec de conservació de les tortugues marines durant l'any 1993 i en l'època de reproducció —25 de maig a 10 d'octubre—. Els voluntaris s'allotjaran en campaments en condicions de vida molt simples. El període de treball mínim és de tres setmanes. Tots els interessats es poden adreçar a *The Sea Turtle Protection Society of Greece. Volunter Section*. Solomou, 35 GR-106 82 Athens (Greece).

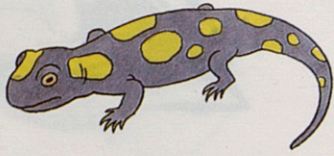
Dones amb recursos

S'ha inaugurat, a la Casa Elizalde, el nou Centre d'Informació i Recursos per a les Dones —CIRD—. L'obertura del CIRD es produeix una vegada s'ha fet la dotació de nous materials i s'hi han ampliat els serveis, després de l'incendi que l'agost del 1991 que va afectar el Centre Cívic La Sedeta, seu anterior del centre. El CIRD, inscrit en les línies d'actuació del Pla Municipal per a les Dones, ofereix un ventall de serveis que van des de la informació i l'assessorament fins al fons documental especialitzat.

Tallers als Centres Cívics d'Horta-Guinardó

Els quatre centres cívics del Districte d'Horta-Guinardó organitzen tallers que es duran a terme entre els mesos d'abril i juliol. La Casa Groga ofereix el Taller de Medi Ambient cada dilluns entre el 26 d'abril i el 12 de juliol. «Rock around the rock» és el títol del taller que organitza el Centre Cívic del Carmel cada divendres entre el 23 d'abril i el 9 de juliol. «La manipulació fotogràfica» serà l'estrella cada dijous entre el 29 d'abril i el 8 de juliol al Centre Cívic del Guinardó, mentre que el Matas i Ramis dedicarà l'atenció a les titelles sense fil.

Taula de joc



PICANYOL

QUI PARLA AMB QUI ?

1

SÓC L'AGENT 29-X-9 ! ESTIC EN PERILL!

2

SERVEI DE RECOLLIDA DE TRASTOS. DIGUI ?

4

PENSI QUE EL TELÈFON LI HA PERMÉS TRUCAR-NOS PER PROTESTAR.

3

AMB EL PRODUCTOR DEL PROGRAMA, NENA.

5

TRUÇO PER PROTESTAR DE QUE ELS DE PREVENCIÓ D'INCENDIS M'HAGIN OBLIGAT A TENIR TELÈFON.

6

ES AQUÍ QUE HAN POSAT UN ANUNCI AL DIARI DEMANANT GANGSTERS AMB EXPERIÈNCIA?

8

EL TRUQUEM DEL GRAN CONCURS "FACI EL RIDÍCUL AMB NOSALTRES"! AMB QUI PARLO?

7

T'HAS TORNAT A EQUIVOCAR DE NÚMERO, 29-X-9, SÓC LA TEVA IAIA.

9

AUXILIIII.....

10

11

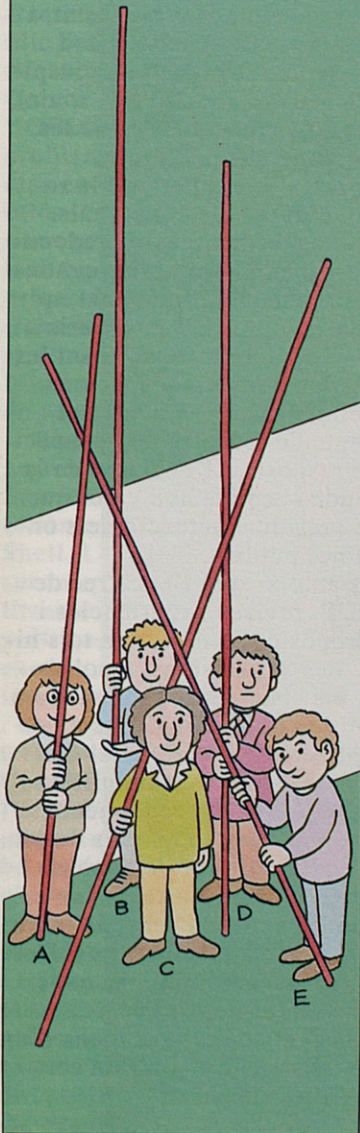
PER QUI ENS HA PRES ? EM PENSO QUE S'EQUIVOCA DE NÚMERO.

12

AMB LES INICIALS DELS NOMS D'AQUESTS DIBUIXOS ES POT FORMAR EL NOM D'UN CARRER DE BARCELONA.

Qui parla amb qui? 1-9-2-12-8-3-5-4-6-10-7-11.

SABRÍEU ORDENAR,
A ULL, AQUESTS
PALS, DEL MÉS
LLARG AL MÉS
CURT?



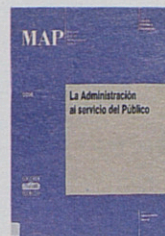
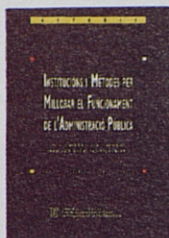
PER ON PASSARÉ?



PICANYOL



Carrer de Barcelona: Londres (Llapis, ou, nota, dimoni, roda, estrella, salamandra)
Pais: C. D. B. E. A.



Hi ha llibres sobre administració pública que demanen un esforç homèric: són ferragosos i incomprensibles per a la majoria, gairebé absoluta, de treballadors municipals.

Però n'hi ha d'altres apassionants, que són eines de treball imprescindibles.

Cal tenir-los a mà. S'han de conèixer. Els hem de subratllar i aplicar.

Els que us presentem són alguns d'aquests llibres.

Els podeu trobar tots en el Fons de Documentació del Centre de Formació i Selecció de Personal.

«Instituciones y métodos per millorar el funcionament de l'Administració Pública». ECHEVARRIA, K., LOSADA, C. Comitè Assessor per a l'Estudi de l'Organització de l'Administració, Generalitat de Catalunya, Barcelona 1993. 172 pàgines.

Aquest llibre és fruit d'un encàrrec de la Generalitat a ESADE a fi d'estudiar iniciatives de millora dutes a terme en algunes administracions públiques del món occidental. Els seus autors, Koldo Echevarria i Carlos Losada, són ben coneguts per bona part dels directius de l'Ajuntament que han tingut l'oportunitat d'assistir a les seves classes. L'obra analitza les experiències de modernització més rellevants que s'han desenvolupat a les administracions públiques dels EUA, França, Regne Unit i Suècia. Comparen les estratègies de modernització, les estructures organitzatives que impulsen el canvi i les metodologies tècniques de gestió utilitzades.

En el darrer capítol s'esboça un nou model d'administració que els autors descriuen com una administració equilibrada, racional, competitiva i responsable davant la societat. Així mateix es presenten algunes lliçons de les experiències analitzades, que posen de relleu la importància cabdal de comptar amb una estratègia per a la gestió del canvi, recolzada en un lideratge polític fort, impulsada des d'una unitat central que doni suport a les unitats de línia, que desenvolupen reformes amb objectius coherents i viables. Finalment, se sintetitzen els continguts de les iniciatives de modernització en cinc eixos: Responsabilització dels funcionaris, flexibilitat en la gestió dels recursos humans i econòmics, informació com a eina de gestió, disseny contingut d'estructures organitzatives i introducció d'elements del mercat en la gestió de serveis.

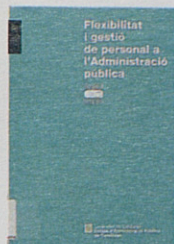
«La administración al servicio del público». OCDE (1987). Ministerio para las Administraciones Públicas, Madrid 1989. 266 pàgines.

Les relacions entre l'administració i els ciutadans han estat, i són, difícils. El «vuelva usted mañana» de Larra continua inspirant la manera com, massa sovint, tractem els ciutadans des de les administracions públiques.

Aquest llibre, alternant la reflexió teòrica i els casos reals, descriu aquesta situació predominant en què la cultura burocràtica i una organització funcional i piramidal, obliga els funcionaris a mirar «cap a dintre», oblidant les necessitats i les preocupacions dels ciutadans. S'emfatitza el concepte de receptivitat —capacitat de resposta a l'evolució de la demanda— com a nou valor que ha de presidir l'actuació dels organismes públics.

Els autors, sota l'encàrrec de l'OCDE, revisen experiències i fan propostes de millora a tots nivells: des del disseny de polítiques, els sistemes organitzatius o la política de personal fins a l'ampliació dels horaris, el disseny dels espais o la simplificació d'impresos i procediments. Ara bé, insisteixen que res de tot això podrà millorar de debò el servei al ciutadà sense un canvi profund d'actitud i sense la implicació real dels alts directius. Descriu, en aquesta línia, una experiència molt interessant: a Noruega, els directius, abans d'un ascens, han de treballar un cert temps a les finestretes.

Totes aquestes obres es poden trobar al Fons de Documentació del Centre de Selecció i Formació de Personal.



«Flexibilitat i gestió de personal a l'Administració Pública». Autors diversos (1990), OCDE-Escola d'Administració Pública de Catalunya, 1992. 140 pàgines.

No és fàcil trobar llibres que tractin del personal del sector públic des d'una perspectiva de gestió. Aquesta obra, elaborada pel Comitè de Gestió Pública de l'OCDE, recull deu articles sobre problemes, experiències i tendències en matèria d'empleats públics. Els autors són alts funcionaris en l'àmbit dels recursos humans i consultors del sector privat. La tònica dels diferents treballs té un punt en comú: el sistema és massa rígid, cal flexibilitzar i descentralitzar la gestió de personal.

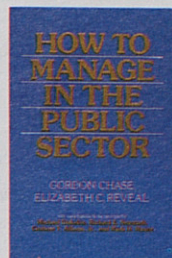
El primer treball compara la gestió de personal amb el «Civil Service» i el servei de correus britànic amb la multinacional Shell. Les experiències noruega i sueca apunten cap a una flexibilització i descentralització de les polítiques de recursos humans, no exentes, però, d'ambigüitats i de tensions entre els serveis centrals i els departaments de línia. Els treballs sobre els Països Baixos, Canadà, Japó i França posen l'èmfasi en la importància de la mobilitat dels alts funcionaris, si bé assenyalen alguns inconvenients i apunten la necessitat de lligar-ho a pràctiques més flexibles de contractació, remuneració i formació. El document australià presenta una experiència de forta reducció d'alts càrrecs. Irlanda exposa la reducció i distribució de funcionaris que s'ha dut a terme des del 1981. Finalment, el darrer treball sintetitza conceptes i experiències i apunta tendències de futur.



«El control de gestión en la Administración Local». LÓPEZ CAMPS, J. GADEA CARRERA, A. (1993). FundEmi Books, Barcelona 1993. 130 pàgines.

L'eficàcia i l'eficiència són dos conceptes de moda, però, sovint no són més que paraules buides per adornar conferències i documents. El llibre de Jordi López i Albert Gadea representa una aportació important per omplir de contingut aquests conceptes. A un nivell introductor, però no exent de rigor, ens van presentant els elements necessaris per introduir tècniques de control de gestió en els serveis públics, tal com els autors van fer a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet.

Plantegat des de la perspectiva del «public management», aquest treball combina tècniques de l'anàlisi de polítiques públiques i tècniques clàssiques del control de gestió empresarial. El llibre s'estructura en una breu introducció, una ressenya proposant un esquema per a un pla d'actuació i quatre capítols: El control, Els instruments de control, La implantació del control i Exemple de disseny d'instruments de control. Finalment, s'inclou un glosari molt útil que permet, als no iniciats, interpretar la «jerga» tècnica. En alguns apartats de l'obra, més enllà de les tècniques i dels instruments de control, hi ha reflexions i propostes útils sobre les dificultats que podem trobar i sobre les estratègies per guanyar adhesions i vèncer la resistència al canvi.



«How to manage in the public sector». CHASE, G. REVEAL, E. (1983). Random House, New York, 1983. 182 pàgines.

Val la pena l'esforç de llegir anglès per recórrer, de la mà de Gordon Chase, els laberints de la gestió pública. Chase va morir el 1980 i en la seva vida va ocupar diversos càrrecs a escala federal, estatal i local als Estats Units, incloent la Direcció de Recursos Humans de Nova York. Així mateix, va dirigir programes de formació per a gerents públics a la *Kennedy School of Government*.

Aquest llibre, escrit per Elizabeth Reveal, a partir de textos de Gordon Chase, és una guia molt personal sobre allò que anomenava «L'art del public management». Amb un estil directe, i sovint irreverent, ens descriu com funciona realment l'administració i ens aconsella com recolzar-nos en els aliats i burlar els adversaris per superar els obstacles que el directiu públic troba en el seu camí.

Dividit en sis capítols, ens explica com relacionar-nos amb els «chief executives», com conduir la guerra amb els serveis centrals, com tractar amb els polítics, com negociar amb els grups de pressió i les organitzacions socials i com impressionar la premsa.

Xavier Sisternas
Centre de Formació
de Personal



Agenda de Formació:

Cursos d'IMAE:

- "La dona magrebí i la salut". Presentació del vídeo "Aixa. Salut materno-infantil en les dones marroquines". Professora: Elisa Díez. 25 de maig.
- Sessions de treball de l'atenció primària al Districte de Sants-Montjuïc. Professora: Diana Guelar. 26 de maig a les Cotxeres de Sants.
- Treball amb organitzacions al Districte de Nou Barris. Professora: Assumpta Civit. A l'IMAE.
- Maltractaments infantils. Professora: Odette Masson. El 3 i 4 de juny. A Formació de Personal.
- "L'acció voluntària en el Benestar Social". Coordinador: Toni Bruel. Dies 21, 23, 28 i 30 de juny a Formació de Personal.

Pròximes convocatòries de concursos

Llocs de treball convocats

- Assessor jurídic de la Guàrdia Urbana (nivell 22)
Funcions principals del lloc: Assessorament i assistència jurídica als membres i a la Prefectura del Cos; seguiment, registre i arxiu de totes les diligències judicials i policials; elaboració d'informes jurídics; defensa judicial dels agents.
El concurs és obert a Tècnics d'Administració General (Llicenciats en Dret) i Tècnics Superior en Dret.
- 2 llocs de treball d'administradors B de sistemes d'informació (adscrius al Servei de Gestió d'Informació) (nivell 14).
Funcions principals del lloc: Administració d'un Sistema d'Informació o Mitjà de Difusió, referits a l'estructura, organització i continguts de la informació.
El concurs és obert a personal dels grups C o D.

Pròximes convocatòries de concursos oposició restringits

- 18 places, més les vacants que es produeixin fins a la seva celebració, de sergent del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament.
Requisit específic: Posseir una antiguitat mínima de 2 anys com a Caporal del S.E.I.S.
- 8 places, més les vacants que es produeixin fins a la seva celebració, de caporal del Servei d'Extinció d'Incendis i Salvament.
Requisit específic: Posseir una antiguitat mínima de 3 anys com a Bomber del S.E.I.S.

Us recordem que les bases que regeixen cadascun dels concursos interns per a cobrir llocs de treball i les que regeixen cadascun dels concursos-oposició restringits estan a la vostra disposició a l'Oficina d'Informació de Personal, ubicada al carrer de la Ciutat número 4, planta baixa.

Nomenaments tramitats l'any 1993

- Cap de l'Oficina Administrativa de l'Àrea d'Informació de Base i Organització: Milagros Carmona i Vallejós.
- Cap del Servei d'Instal·lacions de l'Àrea de Projectes i Obres: Antonio Oliva i Solé.
- Cap del Servei de Construcció d'Edificis de l'Àrea de Projectes i Obres: Adolf Creus i Lacasa.
- Auxiliars Tècnics Comercials de la Direcció de Serveis Generals: Margarida Canela i Mir i Alexandra Sacristan i Fernández.
- Director del Complex Esportiu de la Vall d'Hebrón: Manuel Romero i Olmos.
- Director del Centre Cívic «Can Felipa»: Juan José Arranz i Martín.
- Responsables de Grup d'Informadors del 010: Montserrat Bach i Capella, Sagrario Navas i Fernández, Sílvia Jané i Argenté, Esperança Alvarez i Álvarez, Josepa Segura i Odón, Cristina Merino i Meca, Montserrat Magriñà i Vila i Isabel López i Olmos.
- Supervisor d'Informació Personalitzada: Isabel del Moral i Hidalgo.

- Agent de Desenvolupament Local de Nou Barris: Eduard Balsebre i Olaya.
- Auxiliars de Veterinària a Mercabarna: Mariano Estenoz i Oloriz, José Martínez i Martínez, Julio Masaguè i Coll i Carmelo Sacristán i Alejandre.
- Cap del Gabinet de Captura de Dades Informàtiques i Suport Serveis Generals i Arxiu: Rosa Gironés i Vallés.
- Cap de la Divisió de Serveis Personals de Nou Barris: Xavier Suñol i Farré.
- Cap de la Divisió de Serveis Personals de Sant Andreu: Conxita Rius i Mentuy.
- Responsable d'Educació de Sant Andreu: Carme Ruiz i Querol.
- Director del Centre de Serveis Socials de Zona Franca: José Carlos González i González.
- Cap del Laboratori del foc del S.E.I.S.: Montserrat Radresa i Fonts.
- Cap de la Subdivisió Jurídico-Administrativa de la Guàrdia Urbana: Joan Rabaixet i Pérez.
- Cap del Centre Materno-Infantil Casa de la Font (Districte de Ciutat Vella): Teresa Bertran i Cortés.
- Director del Centre de Serveis Socials Dreta de l'Eixample: Lluïsa Parés i Soliva.
- Cap del Nucli Orgànic Intersectorial Franja Besòs (Districte de Sant Andreu): Joan Recasens i Albadalejo.
- Assessor Jurídic de la Divisió de Serveis Tècnics del Districte de Ciutat Vella: Empar Raventós i Bernabeu.
- Gestor Pressupostari del Centre Gestor Municipal Escola-Viver «Castell de Sant Foix» (Àrea d'Educació): Núria Galver i Rallo.
- Cap del Servei d'Arqueologia de la Ciutat: Oriol Granados i García.

Igualment han estat signats els Decrets en virtut dels quals es nomenen 77 Administratius d'Administració General i 41 Tècnics Auxiliars d'Activitats Socials, com a conseqüència dels corresponents processos de promoció.

Miró Ceramista

Palau de la Virreina
La Rambla, 99

Del 22 d'abril
al 31 d'agost de 1993

Feiners: de 10 a 14 h. i de 16'30 a 21 h.

Festius: de 10 a 14 h.

Dilluns matí tancat.

museu de
ceràmica

Ajuntament  de Barcelona

Més de 20.000 habitatges* de tot Catalunya per triar

*L'ajudem a
trobar*



*L'ajudem a
triar*

Li oferim a l'acte una llista d'habitatges seleccionats d'acord amb el que vostè desitja: per situació, superfície, preu, etc. És un servei gratuït i sense cap mena de compromís, encara que no sigui client de Caixa de Catalunya.

Truqui al ☎ **310 12 12** o vingui a qualsevol de les nostres oficines.

* Informació facilitada pels Agents de la Propietat Immobiliària-API i pels Promotors i Constructores d'Edificis.

PROGRAMA HABITATGE

Molt més que una hipoteca

CAIXA DE CATALUNYA

